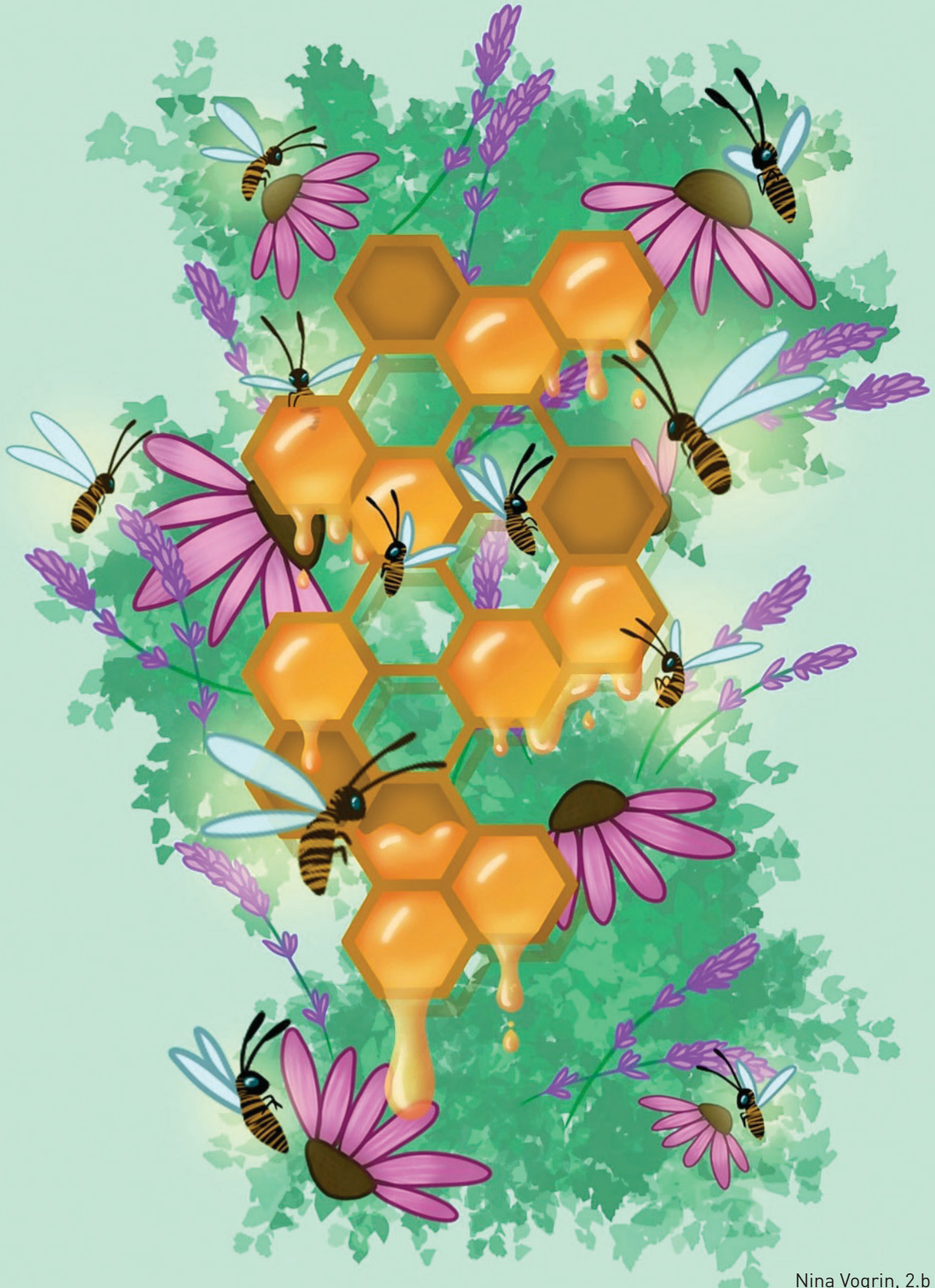

RUNKL COLLEGE

2021 / 2022

Vrbanska c. 30, 2000 Maribor
Tel.: 02/ 235 37 00
e-pošta: info@bts.si
spletna stran: www.bts.si

»Investiranje v znanje izplača najvišje obresti.«
(Benjamin Franklin)

Spoštovane dijakinje in dijaki, spoštovani profesorji in ostali delavci šole!

Za nami sta dve šolski leti, ki sta bili drugačni od predhodnih, zaznamovani s svetovno epidemijo, ki je v veliki meri posegla v način izvajanja izobraževalnega procesa, kot smo ga bili vajeni v preteklosti. Hkrati pa nas je prisilila v iskanje novih poti in spoznanj ter v izvajanje pouka na daljavo. Čeprav je bilo v začetku nekoliko težje, saj tega načina pouka do takrat še nismo poznali, pa smo se hitro prilagodili in pouk na daljavo je potekal iz dneva v dan bolje. Največja težava v začetku je bila predvsem pomanjkanje računalniške opreme in interneta, predvsem pri nekaterih dijakih je bila pokritost omrežja nekoliko slabša.

Izvajanje pouka na daljavo je povzročilo manj druženja s sošolci in odpovedati je bilo treba nekatere dejavnosti in načrtovane prireditve ter ekskurzije. Vendar je prišlo v začetku letošnjega leta do nekaterih sprostitev in v mesecu maju nam je uspelo po enoletnem premoru ponovno izvesti maturantski ples. Organizatorji in dijaki s profesorji so se potrudili in po daljšem odmoru smo ponovno doživeli eno izjemnih prireditev. V preteklem šolskem letu je našo šolo obiskovalo 517 dijakov: največ v programu veterinarski tehnik, potem pa še v programih kmetijsko podjetniški tehnik, naravovarstveni tehnik,

mehanic kmetijskih in delovnih strojev ter cvetličar. Prepričan sem, da ste si v času pouka kljub nekaterim »omejitvam« pridobili številna znanja in veščine ter spletni mnoga prijateljstva, ki vas bodo spremljala v življenju.

Letošnje leto je posebno tudi za Biotehniško šolo Maribor, ki je naslednica najstarejše kmetijske šole v Sloveniji in je 11. marca praznovala svoj 150. rojstni dan. Od vsega začetka pa se nahaja na prostoru pod Kalvarijo, na robu mestnega jedra, obdana s šolskim posestvom, na katerem so mnoge generacije preteklega stoletja in pol pridobile svoja praktična znanja in veščine. Del šolskega posestva je danes tudi v Svečini, kjer dijaki s profesorji pomagata skrbeti za naše konje in drobnico ter urejenost tega dela posestva.

Ob jubileju pa je šola zazrta tudi v prihodnost. V naslednji letih naj bi dobila nove prostore v svojem nekdanjem objektu na Vinarski ulici 14, kjer že poteka del šolskega izobraževalnega procesa, saj smo v njem uredili učno veterinarsko ambulanto. Objekt se bo obnovil in dogradil, začetek gradnje pa je odvisen od spremembe prostorskega načrta Mestne občine Maribor, ki naj bi ga sprejela še letošnje leto.

Ob koncu se želim zahvaliti dijakom, profesorjem in drugim delavcem za prispevek k uspešnemu in ustvarjalnemu delu v minulem šolskem letu ter uspešen korak v novo šolsko leto.

Anton Krajnc, ravnatelj

Stare poti ne odpirajo novih vrat

Juhuhu, pa je september spet tu. Vsi bomo začeli novo poglavje. Čeprav smo na različnih poteh v življenju, nam je ta skupna – Biotehniška šola Maribor. Vsi bomo morali jutraj zgodaj vstajati, da se udeležimo ur in vsi se bomo morali ogromno učiti. Sama letos vstopam v četrti letnik, tako da je stres na višku.

Kljub tej skupni poti pa hodimo tudi vsak po svoji. Vsi z različnimi prioritetami, cilji. Naj vam povem o ideji, ki bo koristila vsakemu, ne glede na to, kje na svoji poti ste – perspektiva. Življenje vam lahko zagreni ali polepša. Najenostavnejši primer: je kozarec napol poln ali napol prazen? V resnici gre perspektiva veliko dlje od tega. Nobenemu ni zabavno vstajanje ob petih, da pridemo na »nulto« uro. Vendar, kolikokrat ste se na poti v šolo ustavili v drevoredu vsaj za minuto ali dve in opazovali sončni vzhod? Kolikokrat ste se po napornem dnevu fokusirali na drobne pozitivne reči namesto na eno negativno, ki se vam je zgodila? Pa naj bo to dež, ko hodite domov, nesramna pro-

dajalka ali spor s fantom/dekletom. Moje sporočilo – štejejo drobni trenutki, male zmage in veselje nas držijo nad gladino. Potrudimo se, da jih ne spregledamo in naš obstoj bo postal vsaj za kanček lepši.

Naš čas je omejen, a se tega tako malokrat zavedamo. Ali pa se ne želimo. Mi, LE MI smo odgovorni za svojo srečo. Sami se lahko odločimo, ali bo naš dan lep ali turben, ali bo naša mladost lepa ali turbna. Prevečkrat se odločimo plavati s tokom. Dnevom, tednom pustimo, da se splazijo skozi naše prste. Šola, igrice, spat, šola, igrice, spat. Vendar času ne bomo pobegnili. Če odločitev ne bomo sprejemali sami, jih bo usoda izbrala za nas. Pa si res želimo tega? Si res želimo določenega faksa ali smo ga izbrali, ker je imel najnižje omejitve? Si res želimo določene zveze ali nimamo energije, da bi se izvlekli iz nje? Izbiramo poti, s katerimi najmanj tvegamo. To je človeško, vsi smo tega krivi. Vprašanje je, ali bomo ostali v tem razmišljanju ali bomo vzeli življenje v svoje roke.

Nika Rajzman, 3. d

UPOKOJITEV TREH PROFESORJEV

Z začetkom septembra se v upokožitev odpravljajo ga. Nives Santin Regvat, ki je na šoli 40 let poučevala slovenščino in zgodovino, ga. Bogdana Vratinar, ki je na naši šoli 10 let poučevala geografijo, in g. Srečko Reher, ki je na šoli 30 let poučeval slovenščino.

Ko sem kot neizkušeno dekle in študentka z napotnico za nastope (kot pred menoj že nešteto drugih) s pretvezo samozavesti stopila pred svojega mentorja in mu (z vsem pogumom, ki sem ga premogla) segla v roko, sva se prvič srečala.

Začrtata datumski plan nastopov. Seveda na nastope prihajaš pravočasno, saj želiš ustvariti dober vtis. Potem pa te mentor popelje med občinstvo. Mlade oči najstniških duš zrejo v tvoje obličje, sam sebi se pa zdiš okamenel. Usta ti presahnejo, čakaš ti in čaka mladina. »Daj, reci že kaj«, si dopoveduješ. ... Tistega, ki mu to govoriš, pa kot da sploh ni tam.

No, pa izpelješ prvi nastop. Mentor je videti zadovoljen. »Samo še petkrat tako«, si rečeš.

Pa življenje nanese v to smer, da se končno tudi zaposliš. In prideš v nov kolektiv. Vendar ne čisto nov, saj se znajdeš v istem okolju, kjer si opravljal nastope. Delaš sicer v pisarni, zadovoljen si, vendar ni veliko možnosti, da te ljudje spoznajo.

Želja delati z mladino je zmeraj ostajala, zato sem ob delu v pisarni hkrati opravljala tudi pripravništvo. Spet sem g. Reherju sledila kot senca. Poleg mature in vsega lektoriranja je res potreboval še študentko!

Pa sva se dobro ujela. Le na nastopih se je večkrat držal za glavo, da sploh

nisem več vedela, če mladini razlagam prave stvari ali pa ga konkretno »biksam«. Nič mi ni bilo jasno. Seveda ga o tem nisem nič vprašala. Ko pa danes govoriva o tem, se nasmeji, oba se nasmejiva ... iz srca. Lepi spomini so to. Včasih se pa vendarle zgodi, da se iz pisarne premestiš v prostor, ki mu pravijo zbornica. Pa ne samo takrat, ko prineseš pošto in (za tiste čase še) plačilne liste. Postaneš del zbornice in greš dejansko tja, kamor si, že od nek-

daj in za stalno, želiš.

Dodelijo ti mesto za mizo, dobiš svoj stolček. Prej mentor postane tvoj sodelavec in sedi na tvoji desni. Postane tvoja desna roka. Nisi novinec, pa vendar si nov. V vsem.

Delo, ki si ga prej obvladal ... Sedaj si spet na začetku. Na različne načine spoznavаш ljudi. Ni vedno lahko. Pravzaprav je zahtevno delati v večjem kolektivu. Takrat je izredno veselje, ko se

srečaš še s posebej prijaznimi očmi. »Pridi malo k meni v sedmico!« Vedno sem šla z veseljem, pa hkrati tudi z »rešpektom«. Ko me je kaj ali kdo še posebej pripravil do solz, mi je zmeraj dala lekcijo. Umirila je moje misli, me vzpodbudila k trdnosti in mi pokazala, kako se moram spoštovati. Zmeraj sem odhajala opolnomočena in samozavestna, potolažena, slišana in razumljena.

Draga Nives, hvala Ti za vsak nasvet, za vsako besedo, za tvojo posebno energijo, za vsako iskreno pohvalo, s katero si mi vlivala pogum in me jačala. Dobro delo si opravila!

V zadnjem času so bili najini pogovori še bolj posebni in predvsem nepovezani z najinim delom. Prijetno je bilo. Dobila sem izkušeno prijateljico.

Neko poletje pred dopustom sem preživela v knjižnici. Posodabljala jo je Bogdana. Seveda knjige kar same ne skočijo s polic, tudi prah se sam ne pobriše. Po njenih skrbnih navodilih sva knjige zlagali na kupe. Veliko kupov je

bilo. Zgledalo je že kaotično. Pa ni bilo tako. Vsega se je lotila zelo organizirano in vzorno.

Potem pa je knjige »iz stare Juge« vztrajno izločila, tako da je v knjižnici nastajal vse večji red. »Naj ostane to, kar bodo brali,« je rekla. Kakšno meni zanimivo knjigo, ki je bila v množini, pa vendar za odpis, sem smela obdržati. Seveda pa knjige same tudi na police niso hotele. Priznam, Bogdana, včasih se je vleklo, knjigam ni bilo konca, v knjižnici pa je bilo vedno bolj vroče in soparno. Toda vmes sva se res bolje spoznali, si veliko povedali o sebi in spoznala sem, kako prijazna, ustrezljiva, prilagodljiva in življenjska ženska si. Od takrat naprej vem, da se lahko zanesem nate kadarkoli.

Hvala, Bogdana, za vsak nasvet, prijazen nasmeh in pogovor ter za pripravljeno pomagati. Včasih si bila res prava mama.

Pa da se malo vrnem še k spoštovanemu mentorju.

Neke pomladi sem se odločila dahnuti

svoj »da«. Po spletu okoliščin je bilo namenjeno, da bo g. Reher z menoj tudi na tej poti, kajti prav Srečko naju je namreč zavezal z Bogom ...

Dragi Srečko, zanimiva je najina skupna pot: od mentorja na obveznih študijskih nastopih, od mentorja na praksi pripravništva, od uvajanja v svet poučevanja, nato pa vstopa v zakonsko zvezo, do lepega prijateljstva in uspešnega sodelovanja.

Srečko, iskrena hvala, ker si me vodil skozi vse brzice moje poti, me usmerjal in bil moj kažipot. Predvsem pa hvala za vse zanimive pogovore, ko smo se velikokrat tudi do solz nasmejali. To bom zagotovo pogrešala. Pomeniš mi več kot le sodelavec in prijatelj, bil si mi kot oče, ki sem ga prehitro izgubila. Upam, da se bomo še mnogokrat, vsaj naključno, srečevali, si segli v roko in si kaj lepega zaupali. Želim vam lepo nadaljevanje vsega, kar boste na novo ustvarjali, odkrivali in doživeli. Bodite zdravi in srečno!

Monika Rubin Bračko, prof.

DELOVNA PRAKSA V TUJINI – FAENZA

Naša dogodivščina se je začela v soboto, 6. 11. 2021, ko smo se nekoliko živčni poslovili od staršev in se podali na šesturno vožnjo do manjšega mesta Faenza v Italiji. Bili smo skupinica sedmih dijakov s spremljevalko s TŠC Maribor. V Italijo smo se odpravili v okviru projekta Erasmus, uradno poimenovanega VET SKE 2.

Okrog tretje ure popoldan smo rahlo utrujeni prispeli na cilj. Tam nas je pričakala Sara iz Uniserja – italijanskega podjetja, ki skrbi za dijake in študente, ki prihajajo na izmenjave. Predstavila nam je nekaj osnovnih informacij in poskrbela, da smo se seznanili z domom, v katerem smo bili nastanjeni. Prvi večer so nam, kot se za Italijo spodobi, postregli v lokalni piceriji s pravo italijansko pico. Z nami je večerjala tudi Sara, ki nam je predstavila veliko zanimivega o njihovi kulturi. Čeprav Italija ni daleč, se njihov način življenja močno razlikuje od našega.

Naslednji dan je bila nedelja. Prosti dan smo izkoristili za sprehod po mestu. Mesto je bilo praznično sejensko, saj je bil občinski praznik. V parku Bucci, v katerem se živali prosto sprehajajo, smo občudovali pave, kokoši, purane, zajce in morske prašičke.

V ponedeljek smo se najprej zbrali na sestanku z Valentino in Saro iz Uniserja, ki sta nam podrobneje predstavili naša službena mesta. Podpisali pa smo tudi pogodbe. Sara nas je naučila tudi nekaj osnovnih italijanskih besed in pokazala pot do železniške postaje, saj je postal vlak naše najpomembnejše prevozno sredstvo.

Že prvi teden smo začeli hoditi v službo. Ker je bil moj mentor ta teden na dopustu, sem s službo začela šele v petek. Prvi dan so nas pospremili do delovnega mesta spremljevalci iz Uniserja. Tako sem spoznala Beatrice, ki mi je razložila vozni red avtobusov in uredila pogodbo za delovno mesto. Ko sem prišla v ambulanto, sem se srečala z mojim mentorjem veterinarjem Andreo, ki je na srečo zelo dobro govoril angleško. Predstavili so mi moje delovno mesto, podpisali smo pogodbe in prvi delovni dan se je končal. V ponedeljek pa se je začelo zares.

Delala sem v manjši, a sodobno opremljeni ambulanti. Do tja sem se vozila z vlakom in avtobusom. Pot je bila kratka, a je kljub temu trajala približno eno uro. Osebjem v ambulanti je bilo zelo prijazno. Sporazumevali smo se v angleščini. Zelo sem bila vesela, ker so vsi v podjetju govorili vsaj nekoliko angleško: nekateri bolj kot drugi, a vseeno dovolj za osnovno sporazumevanje. Vsi iz naše skupine namreč niso

imeli te sreče. A vsi so se znašli, v veliko pomoč je bil tudi telefon in prevajalnik.

Naslednji dnevi so nato potekali po ustaljenem urniku. Zjutraj sem se zbudila ob sedmih. Zajtrk smo imeli v baru hostla, v katerem smo stanovali. Tam smo prejeli tudi »lunch packet« – sendvič, vodo in sadje.

Potem smo se 15 minut sprehodili do železniške postaje. Delala sem v mestu Forlì. Službo sem začela ob devetih. Delo je bilo raznoliko in zelo poučno. Najbolj mi je bila všeč priprava pacientov na poseg v predoperacijski dvorani. Če v ambulanti ni bilo pacientov, sem pomagala v hospitalu, kjer sem skrbela za živali, ki so bile hospitalizirane, ali pa v laboratoriju fiksirala paciente pri pregledih. Tu sem imela kar nekaj manjših težav, saj nisem razumela, o čem so se pogovarjali delavci. Veliko strank se je namreč želelo pogovarjati z mano in vsem sem morala razložiti, da sem tujka in jih ne razumem.

Ambulantno osebjem je tudi sodelovalo z lokalno organizacijo, ki je lovila prostoživeče mačke in jih nato pripeljala v ambulanto, kjer so jih kastrirali in sterilizirali. Tako smo imeli opravka z divjimi in kar nekoliko nevarnimi mačkami.

V ambulanti je bil deljen delovni čas, in sicer od 9. do 13. ure in od 15. do 19.30. Zato sem se vsak dan vozila na malico nazaj v Faenzo in potem še enkrat v službo, kar mi ni bilo najbolj všeč, saj sem bila dejansko cel dan v službi, medtem ko je večina iz naše skupine službo končala že okoli tretje ure.

Domov sem se iz službe vrnila šele nekoliko pred sedmo uro zvečer. Ob sedmih pa se je že začela večerja. Kot pričakovano smo se prehranjevali v glavnem s tipično italijansko hrano: testeninami, lazanjami in drugimi lokalnimi artikli. Zadnji dan pa so nam predstavili še navodila za pripravo

popolnih špagetov, kar je bilo zelo zanimivo, saj kuharji niso znali angleško.

Po večerji smo prosti čas preživljali v glavnem skupaj. Po navadi smo odšli na sprehod ali pa se družili v sobi. Enkrat smo šli tudi na bowling v Forli.

V Italiji sta bili z nami tudi dve čudoviti profesorici. Skupaj z nami je iz Slovenije prišla profesorica s TŠC Maribor Julija Fras. V torek v drugem tednu pa jo je zamenjala profesorica z naše šole Nikolina Mesarec.

Najbolj priljubljeni pa so bili vikendi, saj smo si lahko sami organizirali izlete. Ogledali smo si Imolo, Modena, Bologno, Rimini in Firenze.

Že prvi torek smo se peljali v Imolo. V Imoli se nahaja dirkališče formule 1. Tam se je smrtno ponesrečil slavni dirkač Ayrton Senna. Ogledali smo si tudi bližnji park, v katerem stoji njegov kip. To je popularna točka za dirkaške navdušence.

Naslednjo soboto smo se odpravili v Bologno, ki je glavno mesto province Emilia-Romagna. Znana je kot staro univerzitetno središče z bogato zgodovino. Z vlakom smo do tja potovali 45 minut. Najprej smo si ogledali mestno središče, nato pa se podali na poševni stolp s čudovitim pogledom na mesto.

Izlet v Firenze je organiziral Uniser. Firenze so glavno in največje mesto Toskane in velja za rojstno mesto renesanse. Tja smo se odpravili drugo soboto zgodaj zjutraj. Vožnja je namreč trajala kar dve uri. Tam nas je pričakala vodička, ki nam je razkazala mesto. Ogledali smo si neptunov vodnjak,

stari most, staro palačo, rojstno hišo Danteja Alighierija in katedralo svete Marije.

Zadnjo soboto smo se odpravili v Modena, kjer smo si ogledali Ferrari Muzej. Kot pove ime, smo občudovali avtomobile, se srečali z zgodovino podjetja in življenjem ustanovitelja podjetja Enzom Ferrarjem. Del muzeja pa je namenjen tudi Michaelu Schumacherju, enemu boljših dirkačev F1, ki je vozil za Ferrari.

Po ogledu muzeja smo se podali še v središče Modene. Bil je prvi adventni vikend, zato so prvič prižgali lučke, česar sem bila zelo vesela. Skupaj z božičnim sejmom je mesto izgledalo čarobno.

Lučke so prižgali tudi v Faenzi, zato sem zadnji večer seveda šla še na zadnji sprehod po mestu.

Naslednji dan smo vstali zgodaj in spakirali kovčke. Okoli enajstih je po nas prišel kombi in sledila je dolga pot nazaj domov. Mislim, da smo Italijo vsi zapuščali žalostni, hkrati pa tudi veseli, saj se je po treh tednih lepo vrniti domov. Konec januarja letos smo imeli še zaključno srečanje, na katerem smo na TŠC Maribor predstavili svoje izkušnje. Praksa v tujini mi bo za vedno ostala v zelo lepem spominu. Menim, da bi podobno izkušnjo moral doživeti vsakdo vsaj enkrat v življenju. Naučila sem se ogromno stvari: kako se dela v ambulanti pa vse do tega, kako se znajti v nekem novem tujem okolju. Res sem zelo hvaležna za možnost, ki se mi je ponudila, in enkratno izkušnjo.

Cita Vežjak, 4. b

DELOVNA PRAKSA V TUJINI – BOLOGNA

Septembra 2021 sem se prijavila na dijaško mobilnost projekta Erasmus+ Vet Ske, ki jo je ponujala naša šola v sodelovanju s štirimi drugimi strokovnimi šolami v Mariboru. Napisala sem svoj življenjepis in opravila intervju na šoli. Čez slab mesec sem izvedela, da sem sprejeta v program. Novembra smo imeli priprave na izmenjavo, kjer sem spoznala še ostalih deset dijakov, ki so bili sprejeti v program. Na pripravah smo dobili informacije o podjetjih, kjer bomo opravljali prakso, mestu, v katerega se podajamo, spoznali smo profesorja Igorja, našega spremljevalca, vsa pravila in navodila, ki so nam v tujini prišla še kako prav. Z vsemi novimi podatki in znanjem smo bili pripravljeni na zanimivo pot, ki nas je čakala.

Tako se je naša dogodivščina pričela ...

Bilo je nedeljsko jutro, 28. 11. 2021. Ob štirih zjutraj smo se zbrali na parkirišču pred TŠC Maribor. Poslovali smo se od staršev in pričeli peturno vožnjo. Naša destinacija je bila Bologna, kjer smo preživeli naslednje tri tedne. Med seboj smo se spoprijateljili še preden smo prispeli na cilj. Prvi dan sem imela največjo krizo, ki pa je z vsakim naslednjim dnevom izginjala.

Sobo sem si delila s Tio. Skupaj sva tudi delali, tako da je bil ta način razporeditve najbolj primeren. Nad nastanitvijo se ne morem pritoževati, vendar pa smo potrebovali nekaj dni, da smo ugotovili, kako delujejo radiatorji.

V Bologni nas je sprejel predstavnik organizacije Uniser, ki nas je predstavila našim delodajalcem. Zaposleni te organizacije so nam bili vedno na voljo, če smo imeli kakršnokoli vprašanje ali zadrego. V njihovem centru smo imeli tudi prvi sestanek, kjer smo se naučili osnov italijanščine, spoznali urnike javnega prevoza in druge logistične zadeve.

Zajtrke smo jedli v baru Tiffany, kjer smo dobili tudi sendviče za kosilo. Večerjali smo v restavraciji Rondiago. Obe lokaciji sta bili zelo blizu naše nastanitve.

Veterinarska ambulanta, v kateri sva delali s Tio, je bila izjemna. Sprejeli so naju trije veterinarji: Tiziana, Valentina in lastnik Filippo. Tiziana je bila edina, ki je znala tekoče angleško, vendar so se kljub jezikovni oviri vsi potrudili, da sva se počutili karseda dobrodošli. Med delom v ambulanti sva pridobili veliko znanja, ki mi je prišlo prav tudi v šoli po vrnitvi domov. Počeli sva veliko različnih stvari, od asistenc pri operacijah do laboratorijskih raziskav. Prvič sem samostojno opravila kastracijo mačka. Najin delavnik je bil raznolik. Nekatere dneve sva imeli deljen delovni čas. Ker je

bila ambulanta majhna, se je kdaj zgodilo, da nekaj ur nismo imeli dela. Takrat sva se lahko učili v knjižnici v zgornjem nadstropju. Pacienti so bili zelo raznoliki, z najrazličnejšimi težavami. Primeri so zagotovo bili zelo zanimivi in verjamem, da si jih bova obe zapomnili. Še posebej zanimiva se mi je zdela laserska naprava, s katero smo na vnete ali zatekle dele telesa (tudi na zašita pooperativna mesta) aplicirali laserske žarke, s čimer smo pospešili proces celjenja oz. zmanjšali otekline.

Poleg dela seveda nismo pozabili na raziskovanje novega okolja. V prostem času sem z ostalimi dijaki raziskovala mesto, družili pa smo se tudi v naših sobah in veliko tudi z našim spremljevalcem. Igrali smo družabne igre, gledali filme, se pogovarjali in debatirali o najrazličnejših temah. Ker smo si bili zelo raznoliki, je bilo vedno pestro in zabavno. Med seboj smo se močno povezali in postali zelo dobri prijatelji. Skupaj smo reševali probleme, se smejali in raziskovali. Med vikendi smo obiskali Firenze, Benetke in Ravenno. Težko izberem najljubše mesto, saj so vsa izjemna, vendar so se mi Firenze verjetno najbolj vtisnile v spomin zaradi izjemnega parka, ki ima prav posebno vzdušje. Raziskali smo sedem skrivnosti Bologne, jedli veliko odlične hrane in spoznali ogromno izjemnih ljudi.

Po prelepem obdobju je prišel čas, da se vrnemo domov in končamo to dogodivščino. Odhod je bil zame zelo težak. Navezala sem se na sodelavce, na prijatelje, ki sem jih spo-

znala, na spremljevalca in prijazne domačine. Kljub temu sem se veselila ponovnega snidenja z družino in prijatelji. Ta izkušnja mi je prinesla veliko lepih spominov, ki jih bom hranila za zmeraj. S sodelavci iz veterinarske ambulante smo še vedno v stiku. Že samo razmišljanje o tem obdobju mojega življenja me razveseli. Bilo je kratko, vendar sladko in upam, da bom lahko podobno izmenjavo ponovila čimprej.

Nika Rajzman, 3. d

EKSKURZIJA CVETLIČARJEV 2022

Zjutraj ob 8. uri smo se zbrali na Račjem dvoru in se z avtobusom odpravili proti Šentjurju pri Celju, kjer smo si najprej ogledali zasaditve družine Mauer na vrtnariji Rifnik. Gospod Mauer je leta 1988 posadil prve rastline, ki rastejo še danes. Da bi si prihranil delo, se je odločil, da bo zasajal iglavce ne pa listavcev. Danes ima veliko sort najrazličnejših iglavcev, grmovnic in tudi nekaj listavcev.

Gorazd Mauer nam je podrobno predstavil vsako rastlino posebej: kako se oskrbuje, njene temeljne značilnosti in njeno uporabnost. Vesela sem bila, da sem ob njegovi predstavitvi spoznala tudi rastline, ki jih v šoli nismo obravnavali. Zato sem fotografirala številne od njih.

Ko smo prišli do vrha nasada, smo se znašli pred zanimivim rastlinjakom, v katerem s sinom gojita rastline za prodajo. Po predstavitvi njune dejavnosti smo se odpravili proti Celju,

kjer smo si v dvorani Golovec ogledali sejem Green Vita. Najprej smo se odpravili na razstavni prostor, na katerem je naša šola predstavila različne zasaditve. Čas je ob ogledu še drugih zanimivih eksponatov s področja vrtnarstva hitro minil.

Naslednja naša postaja je bil Mozirski gaj – park cvetja, ki so ga uredili domačini skupaj s slovenskimi vrtnarji. Nekoč je bilo na tem mestu odlagališče za smeti. Letos so ga odprli že sredi aprila in bo odprt do sredine oktobra. V tem času so že in še bodo na ogled številne razstave cvetja.

Tudi v Mozirskem gaju smo si najprej skupaj ogledali zasaditev, ki jo je pripravila naša Biotehniška šola Maribor. Nato smo lahko ogled nadaljevali individualno. Ogledala sem si celoten park in občudovala številne zanimive zasaditve, med drugimi tudi zasaditev vrtnarije Golob – Klančič, in zasaditev, ki jo je opravila drevesnica Omorika, kjer sem v prvem letniku opravljala obvezno prakso. Navdušili sta me še vrtnarija Jehart iz mojega rojstnega kraja in vrtnarija Adamič.

Iz Mozirskega gaja smo se odpravili na dom našega profesorja Simona Gračnerja, kjer nam je razkazal bratovo bogato zbirko kaktusov. Po ogledu pa smo uživali ob pogostitvi profesorjevih staršev. Posladkali smo se z rogljički in sokom in poklepetali, nato pa se odpravili nazaj proti Mariboru. Dan sem odlično preživela. Imela sem se zelo lepo, spoznala sem veliko novih rastlin in se tudi veliko naučila.

EKSKURZIJA NA DOLENJSKO

20. aprila 2022 smo se v zgodnjih jutranjih urah z dijaki odpeljali proti Ribnici. Mesto Ribnica je geografsko, zgodovinsko, kulturno, gospodarsko in upravno središče občine Ribnica. Nahaja se sredi ribniškega polja med grebenoma Male in Velike gore ob reki Bistrici.

Območje občine Ribnica je pestro, bogato in raznoliko glede na območja in objekte kulturne dediščine, ki je rezultat človekove ustvarjalnosti in dejavnosti. Na območju so prisotne vse vrste dediščine: arhitekturna, umetnostna, zgodovinska, arheološka, naselbinska, etnološka, tehniška, spomeniki oblikovane narave in kulturna krajina.

Najprej smo si ogledali muzej čarovništva. Kdaj so se predstave o čarovnicah začele, ni jasno, so pa bile predstave, ki govore o tem, da so se čarovnice skrivaj združevale in povzročale škodo, v 15. stoletju že močno uveljavljene in razširjene med ljudmi.

V Muzeju Ribnica je na ogled edina stalna razstava posvečena čarovniškim procesom na Slovenskem. Ob vodenem ogledu so nam predstavili dogajanje iz »tistega časa«, številne mučilne naprave, uroke, spremljava zvočnega posnetka poteka sodnega procesa pa spremeni ta mali muzej v pravi srhljivi kraj. Na ogledu smo med drugim izvedeli tudi, da je to obdobje procesov čas, ko je bilo sprejeto rimsko pravo in obenem uveden preiskovalni oz. inkvizicijski sodni postopek. Ta je potekal za zaprtimi vrati in pri njem so uporabljali mučenje. Pri nas so se začeli ti procesi stopnjevati sredi 16. stoletja, najbolj pa so se razmahnili v drugi polovici 17. stoletja. Najhuje je bilo na Štajerskem, med Dravo in Muro, najbolj »zaposlena« pa so bila sodišča v Ljutomeru,

Hrastovcu in Mariboru.

Ogledali smo si razstavo v grajskem stolpu, kjer so razstavljene replike mučilnih naprav. Na ogled so čarovniški stol, naprava za lomljenje palcev ter replika originalnega zapisnika čarovniškega procesa v Ribnici iz leta 1701. Zvočna podlaga obiskovalca seznanja z zgodbo Marine Češarek, poslednje ženske, ki je bila pred tristo leti v Ribnici obtožena čarovništva.

Sledil je ogled muzeja suhe robe, ki se nahaja v neposredni bližini. Upokojeni mojster nam je predstavil, kako nastaja pletena košarica. Spoznali smo, da delo ni enostavno.

Po ogledu smo se z avtobusom odpeljali proti Trubarjevi domačiji. Velike Lašče so gručasto središčno naselje in so sedež istoimenske občine. Nahajajo se sredi večinoma kmetijskega območja, na nižji vzpetini, ob glavni cesti Škofljica - Kočevje.

Prvotne Lašče so stale na Selih, ob stari rimski cesti (blizu današnje železniške postaje). Tu naj bi stala tudi že cerkvica za prvotne prebivalce. Leta

1469 so Lašče na Selih požgali Turki, ki so uničili tudi večino vasi med Igom in Kočevjem. Po požigu so začele nastajati druge Lašče na današnji lokaciji. Po vojni so bile Velike Lašče obnovljene. Na vrsti je bil ogled Trubarjeve domačije, kjer smo veliko izvedeli o življenju in delu Primoža Trubarja. Zaradi pogostih turških vpadov, Trubar jih omenja v vseh svojih delih, so prebivalci teh krajev živeli v veliki revščini. Tudi sedanje stavbe bi bile danes še v razvalinah, če jih ne bi obnovili. Sedanji lastnik Trubarjeve domačije je Občina Velike Lašče. Celotna domačija deluje kot informacijsko središče z muzejsko zbirko, ki je za obiskovalce odprto vsak dan.

Spomeniško je zaščitena tudi vas Rašica, s spomenikom Primožu Trubarju na križišču poti. Spomenik so postavili ob 400-letnici izida prve slovenske knjige. Leta 1548 je Trubar začel snovati in uresničevati zamisli za seznanjanje Slovencev z verskimi vsebinami s pomočjo tiska. Še v istem letu je pripravil kratek Abecednik, saj se je zavedal, da mora ljudi najprej naučiti osnov branja

in pisanja. Pri odločitvi za jezik, ki je bil že narečno in socialno razslojen, mu je prav prišlo poznavanje jezika v različnih slovenskih deželah, za osnovo pa je vzel osrednjeslovenski prostor, kamor spada tudi govor domačega kraja. Velike Lašče so zaslovele predvsem po Primožu Trubarju, Franu Levstiku, Josipu Stritarju in v naselju rojenem Jožetu Javoršku. Zaradi teh znamenitih mož, ki so se rodili v kraju in bližnji okolici, so dobile vzdevek slovenske Atene. Naša zadnja postojanka je bila Muljava. To je prijazna dolenjska vasica, ki se je spojila z imenom Josipa Jurčiča. Tu je preživel mladostna leta in pozneje, v

literarnih podobah, ohranil utrip svojega časa in poteze ljudi. S svojimi deli je postavil trdne temelje slovenskemu pripovedništvu. Napisal je prvi slovenski roman *Deseti brat*, vrsto daljših pripovedi, prvo slovensko tragedijo *Tugomer* in vrsto kratkih proznih pripovedi. Jurčičevo rojstno hišo je leta 1826 postavil pisatelj ded in do danes ni bila predelana. Njen talni načrt je značilen za osrednjo slovensko kmečko hišo 19. stoletja. Sestavlja jo pet opremljenih prostorov: veža s črno kuhinjo in ognjiščem, »hiša«, »kamra«, »štiblc« in klet. Na severni strani je podaljšana za majhen hlev, nad katerim je bil

včasih lesen skedenj. Danes je na tem delu predstavljeno Jurčičevo življenje in delo.

Slovenski etnografski muzej je v letih med 1966 in 1979 domačijo dopolnil z dodatnimi objekti: čebelnjakom, kaščo in sušilnico za lan. Ob gozdiču je postavil leseno bajto – Krjavljevo kočjo. Za Jurčičevo domačijo je čudovit naraven amfiteater, kjer domača gledališka skupina tradicionalno uprizarja Jurčičeva dela.

Z lepimi vtisi smo se v popoldanskih urah vrnili proti domu.

Monika Rubin Bračko, prof.

BTŠ-JEVCI NA IZMENJAVI V HAMBURGU

Mednarodni projekti ERASMUS+ živijo z izmenjavami dijakov. Sodobna tehnologija nam sicer omogoča, da se povežemo na daljavo, vendar so le osebni stiki lahko duša projekta. Zadnji dve leti smo bili zaradi širjenja epidemije in omejitev gibanja povsem nemočni. Izmenjave so prenehale, ne pa projekti. Tako se je dogajalo tudi s projektom **Let it rain! A Solar Powered Irrigation System Built by Students**. Kar nestrpno smo že pričakovali dan, ko se bomo lahko zopet srečali v živo in nadaljevali z zastavljenim delom.

664 dni in 18 ur oz. spet se je začelo

V soboto zvečer je bilo v času ponovnega zapiranja države zaradi korona virusa na glavni mariborski avtobusni postaji videti zelo nenavaden prizor. V krogu stojijo Erazmovci z Biotehniške šole Maribor. Dvanajst dijakov in dva spremljevalca so bili pripravljene na dolgo potovanje. Takih prizorov smo se v zadnjih dveh letih na žalost že kar odvadili. Toda štirinajst pogumnih popotnikov se je odločilo, da se odpravijo s Flixbusom na osemnajsturno potovanje na sever Nemčije. Po skoraj osemnajstih urah vožnje in prevoženih 1365 kilometrih smo prispeli v Hamburg.

Po 664 dnevih in 18 urah čakanja so nam Nemci lahko izrekli prisrčno dobrodošlico.

Na postaji nas je pričakala vodja Erasmus+ projekta iz Hamburga Mai Deecken in nas odpeljala do našega začasnega doma DJH Jugendherberge Hamburg. Po osvežitvi smo se

odpravili na prvi ogled mesta. Mai nas je popeljala do reke Elbe in po tunelu pod njo na drugo stran, od koder smo lahko občudovali veduto mesta. Sprehod smo nadaljevali do mestnega predela St. Pauli, kjer smo si ogledali najbolj znano ulico Reeperbahn. Tu je svoj zvezdniški pohod začela tudi skupina The Beatles.

Pot smo nadaljevali do priljubljene sošeske Sternschanze, v kateri stoji znamenita stavba Rote Flora, ki je simbol kulturnega in delavskega boja proti oblasti.

Sprehod smo zaključili v turški restavraciji Peacetanbul, kjer smo lahko pokusili njihove specialitete. Z za nas manj običajnimi okusi smo se različno spoprijeli: eni smo bili navdušeni, drugi pa nekoliko manj.

Zmučeni še zaradi dolgotrajnega potovanja smo se odpravili

naravnost v hostel, ostalo je še dovolj energije za partijo bilijarda.

Start-up in mesto Hamburg se predstavita

Po zajtrku smo se z vlakom odpravili do predela Rissen, v katerem je naša partnerska šola, kjer nas je sprejel Claas Grot. Predstavil nam je svoje Start-up podjetje in izdelke, ki jih izdelujejo z dijaki. Eden od njih je tudi mapa za papirje. Pokazal nam je postopek izdelave, nakar smo se sami lotili dela. Ideja se nam je zdela zelo uporabna, saj lahko zelo hitro izdelavaš unikatno darilo.

Popoldan smo izkoristili za ogled centra Hamburga. V krožni ogled mesta so bile vključene številne mestne znamenitosti: jezero Alster, železniška postaja, Starbucks, mestna hiša (Rathaus), cerkev Sv. Mihaela (iz katere smo imeli prekrasen pogled na Hamburg), srednjeveška ulica, ZittronenJetter, tipični hamburški kanali, Chilehouse in druge.

Ni pa bilo mogoče spregledati trgovin s pregrešno dragimi blagovnimi znamkami. Po nabrežju reke Elbe smo se vrnili v hostel, večer pa preživeli ob igranju kart.

Energiebunker

Dan je bil namenjen strokovni ekskurziji. Peljali smo se v Wilhelmshurg, ki leži na drugi strani reke Elbe (Laba). Obdajajo ga številni kanali, ki dajejo občutek, da si na otoku. Naš cilj je bil ogled prav posebne stavbe, ki so jo postavili nacisti leta 1943 za obrambo pred bombnimi napadi zavezniških sil. Obiskali smo Energiebunker: zgrajen leta 1943, leta 1947 pa so ga hoteli porušiti in ga kot opomnik na čas grozot in čas, ki si ga več ne želijo, izbrisati iz spomina. Toda ob razstrelitvi, potem ko se je polegel ogromen oblak prahu, je bunker še

vedno stal. Ugotovili so, da ne bo lahko porušiti stavbe, ki ima štiri metre debele zidove. Dolga leta je bunker sameval in buril domišljijo, dokler se ni nekdo domislil, da bi lahko postal vir naravne energije. Od leta 2013 v njem pridobivajo toplotno energijo iz bioplina (metan) in električno energijo, katere vir je sonce. Tako sedaj letno proizvedejo dovolj toplotne energije za ogrevanje 3000 stanovanj in električne energije za 1000 stanovanj. S tem na leto prihranijo 6600 ton CO2. Za kako zahteven projekt je šlo, pove že podatek, da so potrebovali kar 14 dni, da so izrezali odprtino za okno, skozi katero so potem 14 dni odstranjevali betonske odpadke. V notranjosti stavbe zdaj stoji zalogovnik za toplo vodo s prostornino dva milijona litrov.

V popoldanskih urah nas je čakala še ena zanimiva preizkušnja – Dialog im Dunkeln. Na tej preizkušnji smo se postavili v vlogo slepih in preživeli eno uro v popolni temi. Na poti smo se soočali s problemi, s katerimi se srečujejo slepi v prometu, ob vstopu v stanovanje, ob reki, v restavraciji in drugod. Nepozabno doživetje: nemogoče, da bi ostal ravnodušen. Po vrnitvi iz objema teme smo se odpravili še na nočni ogled stavbe filharmonije (ljubkovalno jo imenujejo Elfi), s terase filharmonije pa uživali ob pogledu na nočni Hamburg.

Fizika zna biti zelo zanimiva

Dan je bil namenjen spoznavanju delovanja sončnih celic in predstavitvi, kako pri njih poteka pouk. Še posebej zanimivo je bilo opravljati poizkuse pri fiziki: merili smo napetost in količino proizvedene energije v različnih pogojih osvetlitve sončnih celic. Naučili smo se tudi, kako lahko povežemo sončne celice z napravo, ki uporablja električno energijo. Po končanem pouku smo imeli nekaj ur prostega časa, ki smo ga izkoristili za ogled mesta in nakup spominkov. Večer

so dijaki preživali v družbi dijakov gostiteljske šole. Odpravili so se v zabavišni park DOM, kjer so se preizkusili v številnih adrenalinskih izzivih. Pri nekaterih so ti izzivi pustili posledice – hripav glas.

Delovna vnema na vrhuncu

Nadaljevalo se je delo po skupinah. Štiri dijakinje so s profesorjem Dragom Jakopinom izdelovale leseni stol. Najprej je bilo potrebno lesene letve razžagati na različno dolge kose in potem zgladiti ostre robove. V nadaljevanju postopka izdelave stola je sledilo vrtanje lukenj in potem povezovanje letev z debelo vrvjo in po nekaj tehničnih težavah je bil stol izdelan. Priložnost, da prvi preizkusi stabilnost stola št. 001, je dobil prav projektant profesor Jakopin. Stol je prestal preizkušnjo: vsi pa so bili nad izdelkom navdušeni.

Dva dijaka sta sodelovala v skupini, ki je izdelovala različne potiske za nakupovalne torbe in majice. Dve dijakinji sta bili povišani v fotoreporterki: beležili sta naše delo. Nekaj močnih fantov pa je pomagalo očistiti grede s trdovratnim plevelom. Nad našim delo so bili zelo navdušeni.

Po opravljenem delu smo uživali eni v turški restavraciji drugi pa v azijski. Sklep je logičen: nemških restavracij skorajda ni.

Menu: Zdrava hrana

Delovni dnevi so hitro minevali: ostal je še zadnji. Najprej smo dokončali izdelovanje map. Lahko smo jih odnesli domov in se ob pogledu nanje spomnili na šolo v Rissenu. V kuhinji smo pripravljali zaključno kosilo: ker zelo zdravo živijo, smo morali pripraviti vegetarijanski obrok, za sladico pa je poskrbela sosednja trgovina. Kosilo pa je bilo tudi priložnost, da se zahvalimo gostiteljem za gostoljubje in se poslovimo z željo po nadaljnjem sodelovanju.

Po prostem popoldnevu smo se odpravili na koncert tamilskošvicarske pevke Priye Ragu. Potekal je v klubu, ki je v bunkerju iz 2. svetovne vojne (St. Pauli Bunker). Zanimiv ambient in zanimiva izvajalka. Splačalo se je počakati do konca.

Neizbežno slovo

Še zadnji zajtrk, pakiranje stvari in zadnje proste urice za ogled še ne odkritih koticov Hamburga. Popoldan pa odhod nazaj v Slovenijo.

Flixbus, osemnajsturna vožnja, kratki postanki, vstop v novi dan in pozdravljen Maribor.

Zaključek

Kaj reči po izmenjavi? Za nami je ponovno zanimiva izmenjava, za katero verjamem, da bo dijakom ostala v spominu do te mere, da jih bo vzpodbudila, da bodo tudi v prihodnje raziskovali svet. Najbolj pomembno je, da nas korona ni ustavila, temveč nas je povezala. Verjamem, da je izmenjava omogočila, da smo vsaj za trenutek občutili, kako je, ko normalno potuješ po svetu, spoznavаш nove ljudi, drugo kulturo in se družiš s prijatelji.

Mnenja dijakov o izmenjavi

Teden je bil poln lepih trenutkov in poučnih izkušenj. Zapomnila si bom prav vsak trenutek, saj sem se imela res lepo. Zelo me je fasciniralo že samo mesto Hamburg (»velemesto«) polno najrazličnejših ljudi (veliko brezdomcev, posebnežev, poslovnežev, preprostih ljudi ...).

Zanimiva kultura, ki je veliko bolj odprta kot v Sloveniji. Mesto, ki res ne spi. Ves čas se nekaj dogaja, sliši se avtomobile, sirene, kričanje, navijanje ali le pogovore v najrazličnejših jezikih.

Vzdušje, ki je vladalo v šoli, se mi je zdelo zelo sproščeno in odprto, nestresno. Razredi so odprti, klopi v krogu, komunikacija na zelo človeški ravni, urnik je zelo sproščen in imajo veliko odmorov, predmeti so zelo uporabni in poučni. Učijo se praktične in življenjske stvari. Zame je to bila zelo velika in pomembna izkušnja, ki mi je veliko doprinesla k pogumu, samostojnosti in odgovornosti. (Lara Fričovsky) Najbolj mi bo ostalo v spominu mesto, dijaki in zabavišni park DOM. Na tej izmenjavi sem spoznal, da sem lahko zelo komunikativen, če to želim. Od dijakov iz Hamburga sem se naučil kar nekaj stvari o samem mestu in življenju v Nemčiji. (Jakob Cvetko)

Simon Gračner, univ. dipl. inž. kmet.

NEIZBRISANA PRETEKLOST

Kdo, kdaj?
Kdo človeku je dal pravico človeku vzeti mir?
Delati krivico sočloveku, ki sam ni nič kriv.

Kdo je videl že, da orožje bi rešilo prepir?
Da bi s tem končal se že kateri nemir?
Kdo je kriv?

Zgodovina se ponavlja.
Stara pesem znova igra.
Igrajo bombe, streli, tanki, razstreliva ...
Kdaj bomo spet veselo peli?

Kdaj bo svetu vladalo sonce?
Kdaj bo dobrota napolnila
temne konce?
Pohlepu zdaj za vedno smrt!
Naj ostane pospravljen mrliški prt!

Eva Šnepf, 2. b

SAMO TI

Oblaki preplavljajo nebo,
veter boža mi telo.
Vidim tebe v daljavi,
vem, da nikoli več ne bom v osami.

Počasi se približuješ mi,
samo jaz zdaj vem, da si ti.
Pogledaš me z zelenimi očmi,
že takrat močno zavre mi kri.

Zdaj že čisto blizu si,
nič več me ne boli.
Solze izzvene so,
ljubezen je prišla v telo.

Maja Lasbacher, 3. b

TOK ŽIVLJENJA

Ko prvič odpreš oči,
se ne zavedaš, kje si.
Ne znaš še čutiti,
sanjati, pisati, le jokati.

Sčasoma shodiš,
te naučijo prvih besed
in tvoj prvi prijatelj je plišasti medved.

Nato brati in pisati se naučiš
ter dom zapustiš,
da v šolo odhitiš.

V šoli prijatelje spoznaš
in hitro mine čas.
Naenkrat se zaveš,
da v srednjo šolo greš.

Srednjo šolo si izbereš,
nato pa vse o njej prebereš.
Čakaš prvi šolski dan
in znova šoli si predan.

Nove izkušnje pridobiš,
domačih nalog se ne znebiš
in se vsak dan »veselo« učiš.

Lija Grah, 2. b

Lia Fischer, 1.c

MOJE DOŽIVLJANJE SREDNJE ŠOLE

No, pa smo že skoraj na koncu... Vsi! Mi, letnik 2003, letos zaključujemo srednjo šolo. Še zdaj kar težko verjamem, ker so ta štiri leta minila, kot bi mignil. Že res, da se je marsikaj vmes zgodilo, med drugim tudi vsem neljuba korona, ampak to nas je vse samo utrdilo. No, vsaj mene je!

Spominjam se prvega šolskega dne v prvem letniku srednje šole. Komaj sem čakala, da bo ura devet in da lahko vstopim v razred ter spoznam svoje sošolke in sošolce ter seveda razredničarko oziroma razrednika. Pred šolo je že stala tabla z razporedom. Pristala sem v 1. d. V razredu smo bila samo dekleta in dobile smo razredničarko in ne razrednika. Zanimivo! Nisem bila vajena samo dekliške družbe, ampak sem se kljub temu veselila, da vse čim prej spoznam. Bile smo v učilnici 13 in razredničarka nas je že kar prvi dan nekoliko okregala. Verjetno je bila samo malo na trnih, tako kot me. Takrat nas je bilo v razredu 31. Seveda si nisem zapomnila

vseh imen v enem tednu, ampak sem bila prav vesela, če si je katera moje. Družile smo se vse, saj se takrat še nismo poznale. Med šolanjem smo ugotovile svoje interese in smo se, verjetno kar nekoliko podzavestno, začele grupirati. Spominjam se, kako sem bila navdušena nad poklicem veterinarskega tehnika. Da ne bo pomote, še zdaj sem in sem tudi vesela, da sem izbrala to šolo, vendar me je začelo zanimati tudi kaj drugega. Kot fazanka sem pričakovala, da bomo na koncu četrtega letnika vse delale kot veterinarski tehniki ali pa nadaljevale izobraževanje v tej smeri. Prav zanimivo je, ko vidim, kako smo se vse punce v razredu spremenile in odrasle ter da nas večina že ve, kaj si v življenju želimo in česa ne. Želje so zelo različne.

Marsikaj je botrovalo našim odločitvam med šolanjem. Tudi korona, ki se je vsi neradi spominjamo. V spomin se mi je vtisnil 13. 3. 2020, dan, ko nas je le nekaj prišlo k pouku, potem pa je pouk v fizični obliki za skoraj dve leti zamenjal pouk preko Zoom-a. Doma smo bili tretjino drugega in skoraj celoten tretji letnik. Pouk na daljavo je na žalost negativno vplival na vse nas. Šli smo v dve skrajnosti. Nekateri so delali za šolo še več kot sicer, ko je bilo vse normalno, medtem ko drugi niso delali skoraj nič. Ampak pustimo to. Edino, kar mi je žal, je čas, ki nam je bil vzet – tiste minute pred testi, ko smo vse ponavljale snov kot zmešane ali pa ko smo šle skupaj na malico ali pa po pouku na kavo, ko smo debatirale o vseh mogočih stvareh ali se skupaj smejale nekim našim internim šalam. Te malenkosti naredijo srednješolske dni nepozabne.

Hvala bogu smo četrti letnik »zaštartali« v šoli in šolsko leto tudi zaključili v šoli. Prakso smo opravljali na šoli in tudi v ambulanti, kar je za nas kot veterinarske tehnike zelo pomembno. Pri nas je prišlo do še ene spremembe – v zadnjem letniku smo dobili novega razrednika. Lahko rečem, da smo lepo sodelovali. Mogoče smo včasih bile malo »težke«, ampak saj smo punce!. Moram priznati, da je bilo v našem razredu včasih kar pestro, ampak ravno zaradi takih stvari, kot so deljenje različnih mnenj in sklepanje kompromisov, ki se nam trenutno zdijo nepotrebni in nepomembni, bomo to šolo ohranile v lepem spominu. No, jaz jo bom zagotovo! Razredniku pa se lahko samo zahvalimo, da je bil tako potrpežljiv z nami in upamo, da mu nismo povzročile preveč sivih las.

Pia Kuhar, 4. d

ŽIVLJENJE KOT V PANJU

Jutro. Sončen žarek posije na pisano obličje panja. Zbudi se vse, kar je pridnega in marljivega v tem malem domu. Prvi pogledi ven proti soncu, prvi izleti. Prve nabiralke so našle pašo, sporočijo še ostalim. Stražarke se pripravijo na obrambo pred sovražniki. Hranilke krmijo zalego, matico. Čistilke začnejo čistiti celice staja, odstranjevati umrle čebele. Gradilke popravljajo in gradijo novo satje. Kljub vrvežu je vse mirno in zorganizirano. Matica zalega jajčeca. Troti čakajo na svoj trenutek in vzpostavljajo ravnovesje v panju. A skupaj delujejo kot eno, kot ena sama družina. Prav vsako bitje ima svoj načrt, svojo nalogo. Nadaljuje jo do večera, ko se v hladnem vremenu družina stisne v gručo in se greje ter tako ohranja pri življenju.

Kaj pa jaz? Zjutraj me zbudi kikirikanje petelina. Skočim iz postelje, si skuham močno kavo, jo na hitro popijem, da lahko pred službo nakrmim živali, se hitro umijem, odpeljem starejšo hčer v šolo. Nato še preverim moj mali šolski kurnik, čebelice. Ura je sedem, ko stopim v zbornico. Ta je skoraj prazna. Kje so vsi? Morda še ni sonca, pa se niso zbudili, kdo jih greje, če je hladno? Ne razmišljam več. Vzamem ključ in grem v laboratorij. Ojoj, pozabila sem vzorce v avtu, pa celo jutro sem čakala, da ujamem urin. Tečem po vzorce. Na hodniku srečam sodelavko, ki mi reče, naj grem počasi. Jaz pa hitim, da bom lahko postorila vse, kar sem si zadala tisti dan.

VČERAJ, DANES, JUTRI

Svojega prvega šolskega dne na takrat Srednji kmetijski šoli Maribor se spominjam, kot bi bilo včeraj. Bil je leta 1998. Nikoli nisem spadala med tiste, ki radi izstopajo in pokajo od samozavesti, zato se prvega šolskega dne na »kmetijski« verjetno bolj spominjam zaradi stresa kot pa zaradi česa drugega. Še danes se živo spomnim učilnice, v katero so nas napotili, klopi, v katero sem sedla in sošolke, ki je prvi dan sedela ob meni. Vendar moram priznati, da je začetno nelagodje hitro minilo in sedaj lahko rečem, da so bila srednješolska leta ena izmed mojih najlepših. Saj je bilo tudi v času študija lepo, ampak na leta na »kmetijski« me vežejo res lepi spomini.

Kadar srečam kakšno sošolko, se pogovor običajno vrti okrog obujanja spominov na to, kako smo si znali popestriti praktični pouk, kako smo pustovali, po posestvu bolj ali

V odmoru pripravim pripomočke za naslednje vaje. Komaj čakam na prosto uro, da lahko natisnem nekaj dokumentov, ki jih moram tisti dan oddati. Spet vaje, spet hitim. Srečujem sodelavce. Vsak zatopljen, zamišljen, koliko dela ima. Pridem v zbornico ob koncu pouka, spet nikogar. Vzamem stvari in grem nakrmit kokoši in preverit čebele. Danes ni dan za delo z njimi, bom raje počakala do jutri. Ampak lahko si vse pripravim za jutri. Kliče me hči, da je konec. Spet hitim po njo. Doma skuham pozno kosilo, čaka me kup perila, pa živali, moja edina sprostitev. Sprehod po gozdu, čista milina. Zvečer pa za računalnik, da nekaj napišem. Se umijem in zaspim kot ubita, saj bo kmalu nov dan. In tako dan za dnem. Ali kaj pogrešam? Nimam časa. Družbo? Imam svoje živali, družino.

Kaj pa tista družina, povezanost, sodelovanje v službi? Obstaja ali je samo navidezna? Ali delujemo kot celota, obstaja neko ravnovesje med nami?

Morda živimo drug mimo drugega in se le občasno srečamo. Morda ni pravih feromonov v našem »panju«. Morda imamo premalo trotov?

Morda rabimo spodbudo, nek dogodek, ki nas bo dvignil in povezal. V upanju, da smo in lahko delujemo kot čebelja družina sem bila pobudnik tekmovanja Mladih čebelarjev Slovenije. Verjamem in vem, da lahko delujemo kot celota, da lahko vsak posameznik prispeva nekaj v skupno dobro.

Kristina Dolinar Paulič, dr. vet. med.

manj spretno vozili traktor, pripravljali novoletne proslave, uživali na ekskurzijah in marsikdaj ušpičili kakšno zrelo za zagovor pri ravnatelju. Seveda pogovor vedno nanese tudi na naše učitelje. Če bi nas takrat vprašali, bi verjetno imeli kup pripomb čez večino učiteljskega zbora, sedaj pa velikokrat ugotavljamo, da imajo tudi naši učitelji veliko zaslug za naše pozitivne spomine na srednješolska leta. Lahko rečem, da se na koncu vsi strinjamo, da je za tisto njihovo strogostjo in nepopustljivostjo vedno bilo moč najti tudi smisel za humor, spontanost, sproščenost, srčnost in še bi lahko naštevali. Mnogokrat pa so bili tudi jeziček na tehtnici naših življenjskih odločitev in veliko nas je takih, ki smo na tej šoli našli svojo življenjsko pot in smo tukaj pridobljena znanja in vrednote s pridom izkoristili.

Nikoli ne bom pozabila besed naše takratne razredničarke, ki mi jih je namenila, ko sem izrazila dvom o svojem nadaljevanju šolanja. Rekla je: »Jasna, če ne boš poskusila, nikoli

ne boš vedela, če zmoreš, kaj pa je eno leto proti celemu življenju.« Za te besede bom večno hvaležna, hkrati pa so mi vedno opomnik, kako malo je potrebno, da nekomu spremeniš življenjsko odločitev ali pa mu zgolj vliješ tisti kanček vztrajnosti, ki ga mladim danes vse prevečkrat zmanjka. Zato te besede sedaj, ko se tudi sama srečujem z dijaki, ostajajo tudi moj moto.

Danes sem zaposlena na Biotehniški šoli Maribor in veliko mojih učiteljev je mojih sodelavcev. Na začetku je bilo nekoliko nenavadno. Ljudje, ki so bili prej seveda absolutna avtoriteta, so postali naenkrat enakovredni sogovorniki. Težko, čudno, nemogoče ... Pa ni tako nemogoče, velikokrat skupaj obujamo spomine, se smejimo in iščemo razlike med nekoč in danes. Čeprav je od mojega šolanja minilo »še« dvajset let, so razlike več kot očitne. Kot na drugih ravneh življenja se je namreč tudi v šolstvu dinamika zelo spremenila, vse večinoma v slogu »Ni časa, mudi se mi ...«, da o družabnem življenju učencev sploh ne govorim. Kljub vsem tem spremembam v družbi, ko postajamo vse večji individualisti, ko se norme in vrednote spreminjajo s svetlobno hitrostjo, pa lahko rečem, da se na »biotehniški« še vedno trudimo pri spodbujanju tradicije, preprostosti in pripadnosti. Ni vedno lahko in ni vse rožnato, ampak velikokrat je pravzaprav vse odvisno samo od nas samih in naše naravnosti.

Nekajkrat sem v zadnjih letih imela priložnost sodelovati

pri sprejemu generacije nekdanjih dijakov, ki se trudijo, da se vsako leto srečajo, se sprehodijo po šolskem posestvu in obišejo šolo. Letos so praznovali petdeseto obletnico zaključka šolanja. Res je bilo zanimivo videti, s kakšnim veseljem so prišli, si pogledali svojo učilnico in bili nadvse zadovoljni s skromno pogostitvijo z jagodami s šolskega posestva in šolskim jabolčnim sokom. Marsikdo bi se temu posmehnil, jaz pa v tem vidim dvoje. Najprej je to potrditev šoli, da je delala dobro, da so se učenci tukaj dobro počutili in da šolo spoštujejo. Hkrati pa je ravno to, da nekdanji dijaki šolo radi obišejo, se je spominjajo in jo doživljajo kot pomemben mejnik v njihovem življenju, za šolo najboljša reklama.

Naj bo to, da nekdanji dijaki na šolo ne pozabijo takoj, ko zadnjič prestopijo njen prag, vodilo za naprej oziroma za »jutri«. Z vzgajanjem odgovornih, strokovnih in uspešnih posameznikov se bo tradicija šole zlahka nadaljevala. Verjamem, da se še vedno v slehernem izmed nas, ki danes puščamo sledi v življenjskih zgodbah naših učencev, najde odgovornost do poklica in poslanstva, ki ga kot učitelji opravljamo in da bo šolo še dolga leta z veseljem obiskovalo še veliko generacij in njenih posameznikov, ki jim bomo pomemben kamenček v njihovih zgodbah do uspeha.

Jasna Klasinc, prof.

BREZOV DREVORED

Drevesa so človeku že od nekdaj veliko pomenila. So simbol plodnosti, modrosti, rasti, simbol moči in življenja. S koreninami segajo globoko v zemljo, s krošnjo se vzpenjajo proti nebu, deblo pa povezuje oboje vmes.

V naši deželi breza raste praktično povsod. Kraji kot so Brezje, Brezovica, Brezova vas in še mnogi drugi, nosijo ime po brezi. Še posebej pa breza zaznamuje Belo krajino. Tam so bele hiše, bele zidanice, gospodinje zlagajo belo platno, nosijo bele noše in tam rastejo tudi bele breze.

Prijetno je v senci brezovih vej, kjer se človek odpočije, kjer brezi zaupa svoje tegobe in odhaja potolažen. Breza ob gospodarskem posloplju je bila smatrana kot družinski član. Legenda pripoveduje, da je nekoč breza svoje veje pripognila vse do tal in Mariji z otrokom podarila zaščitno senco.

Breza je imela tudi veliko vlogo v življenju mladoporočencev in to prav na dan svatbe. Ko je nevesta, tedaj že kot poročena

žena, prvič prestopila prag nove hiše, jo je v novem domu čakala brezova metla. Če je gospodinja na sveti večer hišo skrbno pometla z brezovko, je s tem od hiše odgnala vso slabo energijo. Iz brezovega lesa so nekdanje izdelovali zibelke, da bi novorojenčke varovale pred zlom. Breza je namreč zmeraj imela varovalno moč. Brezova vejica na hlevskih vratih je varovala živino pred uroki, zatakajena v zemljo na njivi pa polje pred tatovi. Tepežkanje z brezovo šibo je prinašalo zdravje in srečo. Z brezovo metlo so nekdanje kmetije ošvrkali konja, ko je prvič prišel v hlev. Po prastari veri ob čarodejnem dotiku moč drevesa prehaja na človeka ali žival. Prav tako je tudi Zeleni Jurij, okrašen z mladim zelenjem, v rokah nosil veliko in zelo skrbno izbrano brezovo vejo. Do druge svetovne vojne je bilo v okolici Metlike jurjevanje z brezovko še precej živo. Žal se ta običaj vse bolj izgublja. Breza ima pomembno vlogo tudi v ljudskem zdravilstvu, kajti velja, da človek hitreje ozdravi, če v žepu nosi kos brezovega lesa. Breza nas po starem ljudskem izročilu varuje tudi pred strelami. Ko pridemo pod njeno krošnjo nas mило opomni, da je življenje dragoceno in da se je tega potrebno zavedati. Vsako jutro me pot v službo popelje med brezov drevored. Vitke lepote me pozdravijo in počastijo s svojo prisotnostjo. Sama pa se jim v mislih priklonim. Učijo me, da umirim korak, za trenutek postojim in začutim vetrič na svojih licih. Ne glede ali ljudska verovanja, zapisana zgoraj, držijo ali ne, te šolske breze prav gotovo dajejo posebno energijo. Zjutraj opogumljajo in popoldne voščijo miren počitek. Naj dežuje

ali sije sonce, ponosno poklanjajo svoj sijaj vsakemu, ki gre mimo. Tod namreč vodi lepa sprehajalna pot. Nekoga zagotovo premamijo s klicem po lepoti.

In tako me pogosto spomin znova in znova ponese nazaj, ko smo se na sončen septembrski dan pred 12 leti zbrali na šolskem posestvu z namenom, da posadimo mlada drevesa. Niso bila katera koli drevesa, bile so breze. Te, ki me pozdravljajo dan za dnem. In vesela sem, da sem bila priča njihovi zasaditvi. Takrat sem bila šele dobro leto na šoli. Živo se spomnim tega dne. Mladi so recitirali pesmi in misli znanih ljudi, pozdravil nas je tudi ravnatelj, gospod Anton Krajnc, slišal se je glas harmonike. Ker sem bila na šoli šele kratek čas, sem dogodek dojemala kot izjemen in tak je tudi bil.

Posajene breze so rasle, kljubovale zimam in poletni vročini. Sedaj pričajo o tem, kako čas neusmiljeno teče, da pa je nujno, da v vsej tej naglici še znamo ceniti življenje v svoji prvobitnosti.

Pesnik in pripovednik Rudi Kerševan pravi: »Drevo mora v globino, da lahko zraste v nebo.« Tako je tudi Biotehniška šola dosegla svojo častljivo obletnico, saj praznuje 150. rojstni dan. Ponosna sem, ker sem del te poti, del kolektiva, ki ohranja tradicijo in njene vrednote. In prav je, da kakor breze v svoji spokojnosti mimoidočemu nežno šepetajo svoj napev, da tako tudi mi vsi z vso predanostjo peljemo tradicijo naprej.

Monika Rubin Bračko, prof.

SANJE SO POSTALE RESNIČNOST

Govorili smo z bivšima dijakoma naše šole Hano Klaro Bračič in Matevžem Šumerjem, ki sta zaključila smer veterinarski tehnik. Danes sta doktorja veterinarske medicine, Matevž pa je tudi lastnik Veterinarske ambulante NemoVet.

O NAŠI ŠOLI

Vsi imamo trenutke iz srednje šole, ki nam ostanejo v spominu do konca življenja. Katerega trenutka z Biotehniške šole Maribor pa vidva ne bosta nikoli pozabila?

Hana: Srednješolska leta so bila zame brezskrbna in res polna lepih spominov. Če bi morala izpostaviti enega, je to govor za razredničarko na maturantskem plesu, ki se je končal z zares iskrenim objemom moje razredničarke, ki mi je bila skozi vsa štiri leta v veliko oporo pri vseh najstniških težavah v šoli in izven nje.

Matevž: Ne vem, če bi lahko izpostavil en trenutek, vsa štiri leta so bila na nek način nepozabna in sproščena. Vsekakor so minila prehitro..

Anatomija je zelo zahteven predmet. Koliko časa dnevno sta ji namenila kot srednješolca in koliko na veterinarski fakulteti?

Matevž: Anatomija mi v srednji šoli nikoli ni predstavljala večjega problema. Na fakulteti, no to pa je bila drugačna zgodba – verjetno bi lahko govoril o urah z dvomestno številko.

Hana: Tudi meni v srednji šoli ta predmet ni predstavljal težav, na fakulteti je bilo res težje, vendar tudi to gre, če je želja dovolj močna. Težko bi ocenila, koliko časa dnevno sem ji posvetila, saj se nikoli nisem učila sproti, pred izpitom pa, podobno kot Matevž, zelo veliko.

Ko že omenjamo predmete, kateri je bil vajuin najljubši predmet v srednji šoli?

Hana: Slovenščina in seveda praktični pouk veterine.

Matevž: Najraje sem imel strokovne predmete, zaradi katerih sem se odločil za to šolo.

Vsi dijaki se bojimo mature. Kako je bilo s tem strahom pri vaju?

Oba: Tudi midva sva se bala mature, vendar po nepotrebnem. Oba sva bila uspešna in maturo opravila dovolj dobro za vpis na Veterinarsko fakulteto v Ljubljani. Seveda sva čutila pritisk, saj pred opravljanjem mature ne veš, kako dobro jo moraš opraviti, da boš sprejet na fakulteto. Veš samo to, da se moraš maksimalno potruditi, saj je za vpis potrebno zbrati veliko točk.

O VAJU

Oba sta zelo uspešno končala Biotehniško šolo Maribor. Ali sta že v srednji šoli pričakovala, da bosta vajini karieri tako uspešni?

Oba: To so bolj kot pričakovanja bile najine želje. Meniva, da če si dovolj vztrajen, lahko želje postanejo resničnost.

Veterinarji morajo imeti radi vsako žival. Ali imata hišne ljubljence in katera je vajina najljubša žival?

Hana: Imava posvojeno psičko iz Irske, in sicer hrtico Dory, moje najljubše živali pa so že od malih nog krave.

Matevž: Meni so najljubši psi in mačke.

Veliko otrok si želi postati veterinar, ko odraste. Kaj je zbudilo vajino željo, da postaneta veterinarja?

Hana: Oba sva si preprosto od nekaj želela postati veterinarja. Verjameva, da se z ljubeznijo do živali rodiš.

Matevž: Za ta poklic sem se odločil v tretjem razredu osnovne šole, ko smo dobili prvega psa, labradorca Amija.

Nekatere zanima kardiologija, druge interna medicina ali kirurgija. Ali vaju zanima specifično področje veterinarske medicine? Katero in zakaj?

Hana: Mene vedno zanima vse in želim delati čim več različnih stvari. Vsekakor me najbolj zanima delo v veliki praksi,

predvsem s kravami. V zadnjem času pa me vedno bolj zanima tudi stomatologija.

Matevž: Zanimata me predvsem interna medicina in endokrinologija, zelo rad pa opravljam tudi kirurške posege.

Mnogi si med študijem veterinarske medicine premislijo in izberejo drug študij. Če bi vidva imela možnost izbrati drugačno karierno pot, katera bi to bila?

Hana: Jaz bi izbrala kmetijstvo – živinorejo.

Matevž: Nikoli nisem imel plana B. Veterina je bila moja prva in edina želja.

O VETERINARSKI MEDICINI

S katerimi živalmi je najbolj naporno delati in zakaj? S katerimi je pa najlažje?

Oba: Tudi ljudje smo si med seboj različni, zato je težko reči, s katero živaljo je lažje in s katero težje delati. Včasih je lažje in manj nevarno delati z 800-kilogramskim bikom kot pa z 1,5-kilogramsko mačko. Oba pa raje delava s psi kot z mačkami.

Ljudje menijo, da veterinarji vedo vse o živalih. Ali nam veterinarska medicina pomaga razumeti, kaj živali mislijo in kako se res počutijo?

Oba: Ogromno raziskav po svetu se ukvarja izključno z obnašanjem živali. Znanega je veliko, verjetno pa nikoli ne bomo vedeli vsega. V praksi lahko opazimo določene vzorce obnašanja, s pomočjo katerih lahko predvidimo odziv živali, kar nam omogoči nekoliko varnejše in lažje delo.

Mnoge moti, da so zdravniki bolje plačani kot veterinarji? Ali je možno, da bodo veterinarji kdaj zaslužili več kot zdravniki?

Oba: Misliva, da tega ne ve nihče. Zagotovo pa denar ni razlog, zaradi katerega sva se odločila za ta poklic. Delo veterinarja prinaša veliko odgovornosti zelo, če si za svoje delo pošteno plačan.

Čez deset let si morda kdo od nas želi enakih uspehov kot so vajini. Kakšen nasvet bi vidva dala dijakom glede prihodnosti?

Najin nasvet: »Vse naše sanje se lahko uresničijo, če le imamo pogum, da jih udejanjimo.« (Walt Disney)

DNEVNIK NEPOZABNEGA DNE

Ko sem gledala tekme slovenskih košarkarjev na kvalifikacijskem turnirju za olimpijske igre v Tokiu, me je začel noro zanimati šport. Od takrat sem na tekočem z vsemi športnimi dogodki. Prišla sem do spoznanja, da je šport zanimiv predvsem zato, ker naši športniki dosegajo uspehe na številnih področjih. Neverjetni so in neverjetni smo tudi slovenski navijači.

Smučarski skoki veljajo za slovenski nacionalni šport. Spremljala sem jih v sezoni 2015/16, ko je vso konkurenco pokoril Peter Prevc. Lani sem svoje takratno navdušenje obnovila. Mamo sem prosila, da greva v Planico in rekla je: »Letos ne, bova šli enkrat, ko bodo naši spet tako dobri.« In to se je zgodilo letos. Skozi celotno sezono so bili res neverjetni in spodobilo (in izplačalo) se jih je iti podpirat pod Ponce. Nepozaben dan!

26. marca 2022 je avtobus poln slovenskih navijačev krenil iz Maribora ob 2.45. Čakala nas je štiriurna vožnja do zimskega raja pod Poncami. Že na avtobusu je vladalo enkratno vzdušje. Prisoten je bil smeh, dobra slovenska glasba in dobra volja. V Planico smo šli spodbujati naše enkratne orle in med vožnjo so padale stave – ne kdo bo zmagal, ampak za koliko točk bodo Slovenci zmagali. Ob 6.45 smo prispeli v Planico in hitro zavzeli svoja mesta, nekateri ob izteku letalnice, drugi ob »šanku«. Pred tekmo smo se ogreli s toplim čajem, dobro glasbo in glasnim vzklikanjem: »Slovenija, Slovenija!« Na uradni otvoritvi ekipne tekme smo prvič slišali prekrasno slovensko himno. Nato se je tekma začela. Slovenski orli so se zvrstili po naslednjem vrstnem redu: Žiga Jelar, Peter Prevc, Timi Zajc in Anže Lanišek. Vsi

so bili odlični, še posebej Timi, ki je ob pogledu na morje slovenskih zastav poletel kar 240,5 m. in v izteku je zadonela Avsenikova Planica. Slovenija je kar hitro prevzela vodstvo pred Norveško in pred finalno serijo nihče izmed 20.000 navijačev ni dvomil v slovensko zmago. Naši junaki so pričakovanja seveda uresničili. Žiga je poletel 227 m, Peter Prevc 236 m, Timi pa 241,5 m. Anže je na koncu slovensko zmago z 237,5 m le še potrdil. V Planici je zavladovalo noro navdušenje in poleg Planice je ob zadnjem poletu dneva zaigrala še legendarna We Are The Champions. Res smo šampioni! Najlepši trenutek, ki ga žal ni bilo moč videti na televiziji, pa je sledil nekaj minut pozneje, ko smo vsi navijači spontano v en glas začeli peti slovensko himno Zdravljico. Deja vu leta 2016. Vsi smo bili ganjeni, tudi skakalci. Noro! Sledila je podelitev in nato še »uradna« Zdravljica, ki jo je tokrat ob glasbeni spremljavi zopet zapela vsa Planiška dolina. Zelo lepo in ganljivo je slišati 20.000 navijačev v en glas peti najlepšo pesem, ki se lahko igra pod Poncami. Domov smo se odpravili okoli 13.30 in na avtobusu je seveda vladalo praznično vzdušje.

Pravijo, da ko greš enkrat v Planico gledat skoke, se ne moreš upreti, da ne bi tja šel ponovno. To zagotovo drži. Zagotovo grem prihodnje leto znova na tekmo, morda že na svetovno prvenstvo v nordijskih disciplinah, ki bo prihodnje leto prav v Planici. Seveda ste vsi lepo vabljeni, da se nam pridružite. Zagotavljam vam, ne bo vam žal. Planica, še pridemo nazaj, pod Ponce v zimski raj!

Tjaša Rajtmajer, 3. b

CHEERLEADING

Ko sem bila stara osem let, smo si z sošolkami ogledali nastop cheerleading skupine Blue Warriors. Takrat sem prvič v življenju videla nekaj tako izjemnega. Ta nastop me je pripravil do tega, da sem se tudi sama preizkusila v cheerleadingu. Cheerleading izhaja iz Združenih držav Amerike in je zelo priljubljen nacionalni šport. V Sloveniji je razmeroma mlad šport, ki spodbuja skupinski duh, zaupanje in sodelovanje. Treningi in koreografije vsebujejo elemente gimnastike, akrobatike in plesa. Je samostojen šport, ki zraven prej omenjenih prvin vsebuje tudi človeške piramide, mete, dvige, skoke in drugo. V tekmovalnem cheerleadingu nastop običajno traja do dve minuti in pol, nastop na odbojcarskih, košarkaških, nogometnih in drugih tekmovanjih pa traja približno minuto. Koreografijo sestavijo trenerji, ki upoštevajo ideje tekmovalcev. Tekmovalne koreografije vsebujejo težje in zahtevnejše elemente, ki jih je potrebno vaditi in izpopolnjevati tri do štiri mesece. Glasba v koreografijah je prilagojena cheerleadingu, trenerji izberejo glasbo, ki je bila priljubljena v preteklem letu in jo nato prilagodijo tako, da dodajo razne zvočne in navijaške efekte.

Začela sem v šolski otroški skupini. Po napornih mesecih treningov smo se udeležili prvega tekmovanja v sezoni

2014/2015. To je bilo moje prvo tekmovanje, zato nisem mela visokih pričakovanj in sem samo upala na najboljšo uvrstitev. S tekmovanja smo se vrnili z odličnim 3. mestom. To mi je dalo tako veliko motivacijo, da sem se naslednjo sezono pridružila klubski mladinski skupini. Žal pa se nismo mogle udeležiti tekmovanj, saj smo bile v ekipi samo štiri. To pa nas ni odvrnilo od trdega dela in smo se še naprej učile novih stvari ter se pripravljale na prihajajoče nastope. Na nastope je prihajalo vedno več ljudi in tako se je kasneje tudi naša ekipa začela širiti. Udeležili smo se veliko tekmovanj v Sloveniji in tujini. Naš najboljši dosežek takrat je bil na tekmovanju Austrian International Open, kjer smo dosegli odlično 2. mesto. Zaradi poškodbe pa se žal nisem mogla udeležiti treningov in tekmovanj do konca sezone. To me je res potrla. Še posebej pa me je potrla, ko se je pojavil COVID-19, saj smo zaradi njega morali vse treninge prestaviti na daljavo, prav tako pa so prepovedali vsa tekmovanja. Virus pa nas seveda ni odvrnil od tega, da bi se zabavali. Čas smo si krajšali z raznimi delavnicami, ki so jih pripravili trenerji. Vse je minilo tako hitro, da se nihče ni zavedal, da je pred vrati že sezona 2021/2022, ko sem postala članica članske cheerleading skupine Blue Warriors. Tako sedaj tekmujem v dveh izjemnih ekipah, to sta članska in mladinska mešana cheerleading skupina. V letošnji sezoni smo

se udeležili treh tekmovanj. Prvo je bilo Ljubljana Open, na katerem smo z mladinsko in člansko skupino dosegli 1. mesto. Na naslednjem tekmovanju Frogs Cheer Cup sem z mladinsko ekipo dosegla 2. mesto, s člansko ekipo pa 1. mesto. Zaradi teh tekmovanj so se nam odprla vrata na državno prvenstvo, ki je potekalo 9. 4. 2022 v Ljubljani. Zame je bil to zelo velik napredek, saj sem trdo delala in se trudila več let.

Tega dne se mi je življenje popolnoma spremenilo in nikoli ga ne bom pozabila. Postali smo državni prvaki v kategoriji članske mešane cheerleading skupine in državni podprvaki v kategoriji mladinske mešane cheerleading skupine. To je bil eden izmed najbolj izjemnih trenutkov v mojem življenju. Po osmih letih treningov je ves moj trud in trud mojih so-tekmovalcev poplačan. Dolgo smo trenirali za ta uspeh in ga končno dosegli.

Med napornimi treningi, ki so potekali petkrat tedensko ni šlo nikoli vse po planu. Imeli smo veliko vzponov in padcev, tudi šola me je na začetku omejevala, saj je bilo zelo težko uskladiti šolo in treninge dokler si nisem uredila statusa športnika. Kljub napornemu urniku treningov in šolskim obveznostim nisem nikoli pomislila na to, da bi obupala in vse skupaj opustila. Zato tudi želim sporočiti ostalim, da lahko dosežejo vse, kar si želijo, treba je samo verjeti vase in ne takoj obupati ob občasnih neuspehih in ovirah.

Tjaša Magdič, 2. b

TABORNIKI

Ljudje večkrat sploh ne vedo, kdo smo taborniki. Predstavljajo si otroke in najstnike, ki postavljajo ognje, se podijo po gozdu in opazujejo živali. A to je le delček tega, kar dejansko počnemo.

Letos Zveza tabornikov Slovenije obeležuje sedemdeseto leto delovanja, kar pomeni, da so naši najstarejši člani stari že osemdeset let, najmlajši pa celo manj kot leto. Ravno zaradi tako velike starostne razlike so taborniki organizacija, v kateri se mlajši učijo od starejših in tudi obratno. Program je narejen v različnih stopnjah oziroma starostnih skupinah. Medtem ko se najmlajši udeležujejo druženj, manjših tekmovanj in taborov, se starejši odpravljamo na dnevne in nočne orientacije ter večje tabore v Sloveniji ali v tujini.

Tabornica sem postala v tretjem razredu osnovne šole, ko sem se pridružila Rodu Severni Kurir Slovenj Gradec. V de-

vetih letih sem obiskala kar nekaj manjših taborov in opravila vodniški tečaj. Naslednji večji tabor, kamor grem, je ZLET, ki se ga udeležujejo taborniki iz cele Slovenije in poteka vsaka štiri leta. Takrat lahko srečaš prijatelje, ki si jih spoznal na tečajih ali pa tekmovanjih. Naslednje leto bo potekal mednarodni tabor v Koreji, na katerega se je prijavilo več kot sto tabornikov iz Slovenije.

Organiziramo tudi veliko tečajev. Sem sodijo BVN (tečaj bivanja v naravi), kar nekaj vodniških tečajev, tečaj iz prve pomoči, topo tečaj (topografski tečaj) in še mnogo drugih. Na tečajih spoznavamo osnovne in zahtevnejše vidike taborništva ter sklepamo prijateljstva.

Imamo pa tudi tedenska srečanja, na katerih se v vodih (skupine otrok) zabavamo in učimo temeljna taborniška znanja, ki jih kasneje izkoristimo na tekmovanjih in taborih. Učimo se postavljanja ognjev, postavljanja bivakov, lokostrelstva in tudi Morsejeve abecede. Z izleti po Sloveniji spoznava-

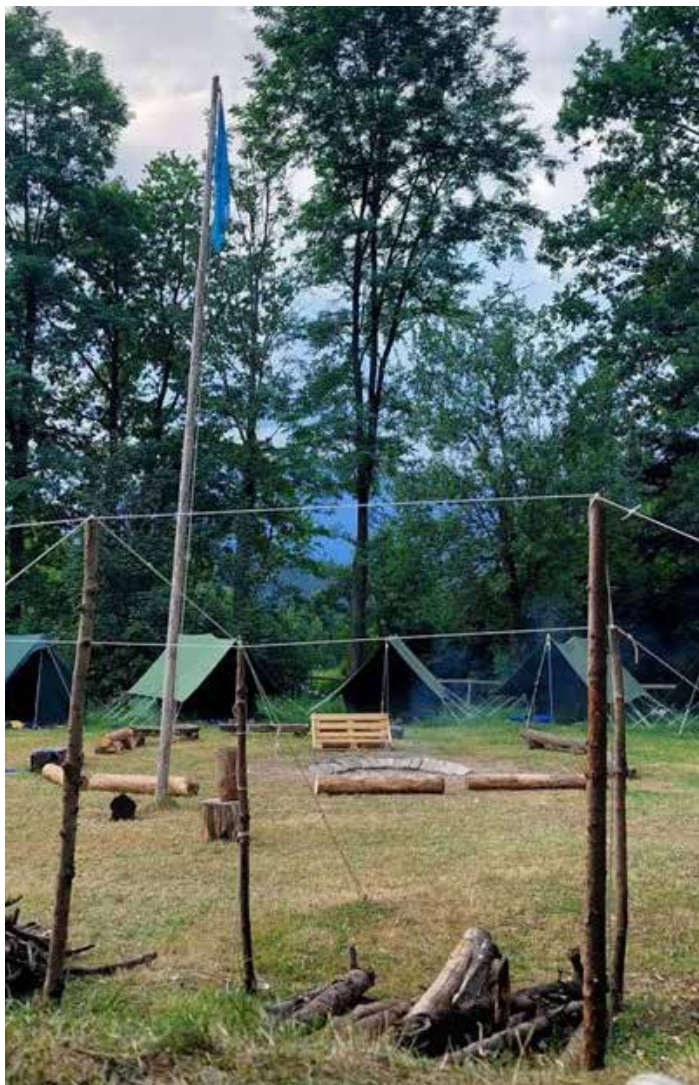
mo našo deželo. Skupaj ustvarjamo neprecenljive spomine: spoznavanje novih prijateljev, skupne ure v šotorih, petje taborniških pesmi ob ognju ...

To je tudi eden izmed razlogov, da pri tabornikih ostajam že več kot devet let. Meni osebno je najbolj zanimiv del taborništva druženje ob tabornem ognju in petje ob kitari dolgo v noč. Zelo zabavni so tudi dolgi pohodi. To poletje smo štiri dni hodili iz Mosta na Soči do smučišča Cerkno. Prehodili smo več kot štirideset kilometrov. Bilo je ogromno smeha, druženja in žuljev, pohod pa si bom zapomnila tudi po treh

malo slabše prespanih nočeh. Hoja je naporna, a če imaš srečo, te nekaj kilometrov zapelje prijazni domačin, ki ti da vodo ali pa kak priboljšek. Domačini nas vedno sprejmejo odprtih rok in celo ponudijo prenočišče na seniku. Po prihodu v tabor je vedno najbolje skočiti v jezero ali reko, da se malo ohladiš in končno bolje okopaš.

Taborniki so izkušnja, ki koristi večini mladih. Naučimo se namreč živeti brez telefonov in pridobimo mnogo različnih znanj, ki koristijo v življenju.

Sara Hribšek Herlič, 3. d

VINSKA KRALJICA

Sem Nuša Novak in prihajam iz občine Ljutomer, natančneje iz Cezanjevcev. Sem dijakinja zaključnega letnika. Najprej sem končala triletni program, smer cvetličarka, nakar sem šolanje nadaljevala v programu kmetijsko-podjetniški tehnik (3+2).

Prihajam iz vinogradniške družine in to mi veliko pomeni. Že moj pradedek je izdeloval sode za žlahtno kapljico in navduševal svoje potomce za pridelavo vina. Dedek je to tradicijo nadaljeval in posadil vinograd. Že od malih nog sem se veselila opravil v vinogradu, najbolj jeseni, ko trta obrodi sladko grozdje in je za nas vinogradnike poplačan celoletni trud. Med odraščanjem sem spoznavala tudi delo kletarja, ki doneguje žlahtno kapljico. Trta in vino sta področji, ki me zanimata, in v tej smeri se želim dodatno izobraževati. Zato sem se odločila, da se prijavim na razpis za vinsko kraljico pri Društvu vinogradnikov Mala Nedelja. Opraviti sem morala izpit, na katerem sem morala pokazati znanje iz splošne in strokovne razgledanosti, javnega nastopanja, na koncu pa je sledila še degustacija vina. Pet različnih vzorcev vina sem morala pravilno razporediti po sortah in glede na vsebnost sladkorja. Nadzorovala in ocenjevala me je štiričlanska komisija in takrat še aktualna vinska kraljica Martina X. – Daniella Kosi. Izpit sem uspešno opravila. Postala sem nova vinska kraljica Martina XI. in lahko so se začele priprave na kronanje.

Kronanje je potekalo v soboto, 2. aprila 2022, v Biotermah Mala Nedelja. Udeležilo se ga je veliko vinogradnikov, vinarjev, prijateljev in sorodnikov. Za zabavo je skrbel ansambel Slovenjgoriški muzikanti. Najprej so se zahvalili odhajajoči kraljici, nato pa je napočil slovesen trenutek zame. V zlati obleki, v tistem trenutku še brez krone in lente, sem se s podpredsednikom društva sprehodila skozi dvorano do prestola. Sledilo je kronanje. Okronali so me podpredsednik, podžupan in državni sekretar Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano. Kronanja se je udeležilo tudi dvanajst vinskih kraljic iz celotne Slovenije, ki so me sprejele v svoje vrste. Ta dan si bom zapomnila za vse življenje, saj se mi je uresničila velika želja – od nekdanj sem namreč občudovala dekleta v prelepih oblekah z lesketajočimi kronami. Naziv prinaša veliko odgovornost do društva in okolice, zato se bom trudila po najboljših močeh, da jih bom dostojno zastopala ter da bom dobro skrbela za promocijo naših vin

in vinorodnega okoliša.

Naj zaključim z mislijo, ki me bo spremljala naslednji dve leti: »V vsaki ženski je kraljica.«

Nuša Novak, 2. a PTI

TERAPEVTSKO JAHANJE

Konji so veliki, a hkrati zelo nežni in plašni. Kot mi, naši mladostniki in naši otroci, potrebujejo našo naklonjenost in odlično se odzivajo nanjo. Toliko skupnega imamo in tako globoko se začutimo. Ob konju, s konjem, na konju in s pomočjo konja se spontano učimo graditi odnose, sodelovati v skupini in ustvarjalno reševati težave. Skrbeti za konja, ga negovati, hraniti, jahati brez sedla – vse to ne gre brez zaupanja, prijateljstva in odprte komunikacije.

Konj je odličen pomočnik terapevtu, saj otroci in mladi večšine, ki jih pridobijo ob soočanju z nalogami, odzivanju na konja in skrbi zanj, sčasoma prenesejo v vsakdanje življenje. Pri nas, na naši majhni kmetiji izvajamo aktivnosti s pomočjo konja že nekaj let. Za terapijo uporabljamo posebej izšolane konje, pasme islandski poni. Konji za terapijo morajo biti umirjenega značaja. Njihove reakcije in gibi ne smejo biti hitri in impulzivni. Dobro morajo biti prilagojeni na okolje, v katerem se izvaja terapija, in na različne ljudi in njihove nenadne reakcije. Poznati morajo pripomočke, s pomočjo katerih se izvaja terapija. Za konja samega pa je zelo pomembno, da je v dobri psihofizični kondiciji. Vse to dosežemo z različnimi vajami, lonžiranjem in jahanjem na terenu, konj pa mora ves preostali čas preživeti na pašniku, v naravi na svobodi. Ko pride otrok na jahanje, se najprej s konjem seznanja in ga sprehaja. Konja počese in pripravi za jahanje. Nekateri otroci češejo konja več kot drugi. Med česanjem se s konjem bolj povežejo. Ko je konj pripravljen za ježo, si otrok nadene čelado. Otroka se po njegovih individualnih sposobnostih posede na konja. Med jahanjem izvaja na konju različne vaje za razvoj ravnotežja, koordinacije, utrjevanje mišic, vaje za

razvoj pozornosti, koncentracije, spomina, vaje za sproščanje ... Vaje so prilagojene glede na individualne sposobnosti in potrebe otroka. Vsekakor pa se med samim jahanjem in celotno terapijo mora otrok počutiti prijetno.

Po jahanju otrok po svojih individualnih sposobnostih pospravi konjsko opremo. Če otrok prinese za konja približek, mu ga ob koncu jahanja tudi ponudi. S tem se konju zahvali in se od njega posloviti.

Terapevt skozi celotno terapijo usmerja in vodi otroka. Daje navodila vodniku konja. Skrbi za varnost otroka in konja. Kot vodnik konja poskrbim, da je konj nahranjen in počesan pred začetkom terapije. Poskrbim tudi, da je maneža čista in da so osnovni pripomočki, ki so potrebni pri terapiji, čisti in pripravljeni.

Kadar je otrok ob konju in na konju, moram biti pozoren na obnašanje in nenadne reakcije konja in otroka. Pravilno moram odreagirati, če se konj ustraši ali vznemiri. V tem primeru umirjam konja in zaščitim otroka. Prav tako moram opazovati okolico in preprečiti neprijetne situacije, ki bi lahko vznemirile konja. Kadar je vznemirjen konj, se vznemiri tudi otrok. Po koncu terapije vse pospravim na svoje mesto, konju dam vodo in ga odženem na pašnik.

ZAKLJUČNO DELO CVETLIČARK 2022

Cvetličarke so zaključile šolanje z opravljanjem zaključnega dela. Po enoletnem Covid premoru so ga ponovno opravljale na šoli. Tako kot se spodobi za tako pomembno priložnost, je bilo tudi tokrat čutiti malo treme. Ko so se lotile dela, smo lahko videli, da brez potrebe. Iz minute v minuto je rasla samozavest dijakinj, kar se je odražalo v vedno bolj suvereni uporabi različnega cvetja in zelenja. Ponovno se je izkazalo, da so v treh letih dijakinje dobile veliko znanja, tako v šoli kot pri delodajalcih.

Njihovo delo je potekalo brez težav, zato je bil pravi užitek spremljati dekoracije, ki so nastajala izpod rok mladih cvetličark.

Njihova naloga je bila izdelati dve različni dekoraciji iz poročne floristike. Najprej so izdelovale veliko dekoracijo, nato pa še poročni šopek v spiralni tehniki.

Izdelki so bili narejeni iz barvne kombinacije cvetja, ki so si ga same izbrale. Njihovo znanje, ročne spretnosti, ideje in kreativnost so se odražale v njihovih izdelkih, ki so navdušili tako komisijo kot obiskovalce, ki so si po izpitu lahko ogledali njihove dekoracije.

Zadovoljstvo je bilo očitno tudi pri mladih cvetličarkah ob zaključnem fotografiranju z njihovimi izdelki.

Vsem dijakinjam čestitamo za prikazano znanje in jim želimo, da ga bodo v življenju s pridom uporabljale. Verjamemo, da boste s svojim znanjem navduševale ljudi, ki bodo posegali po vaših cvetličarskih izdelkih. Nas ste že navdušile.

Zaposleni na Biotehniški šoli Maribor se zahvaljujemo vsem mentorjem v cvetličarnah, ki so v naše dijakinje vložili veliko truda in znanja. Hvala za cvetje, ki ste ga podarili dijakinjam za zaključno delo.

Simon Gračner, univ. dipl. inž. kmet.

TUDI NAM JE MAR

Vojna v Ukrajini nas je vse močno pretresla, se nas dotaknila. Še bolj smo začutili žalost in skrb, ko smo se na šoli srečali z gospo Tatjano Shovheniuk, Ukrajinko, ki že nekaj časa živi v Mariboru, po izobrazbi pa je veterinarica.

Z zaskrbljenim in žalostnim izrazom je razlagala, kako se ji trga srce zaradi njenih najbližjih, hkrati pa tudi zaradi živali. Osebo je bila v stiku z veterinarji v veterinarskih ambulantah in zavetiščih, ki so ji povedali, da jim zmanjkuje hrane, zdravil in ostalega veterinarskega sanitetnega materiala za živali. Nekateri lastniki so svoje ljubljence pustili v zavetiščih, zato ta »pokajo po šivih«, nekateri na ulicah, medtem ko so sami bežali.

Gospa Tatjana se je povezala z ukrajinsko ambasado v Sloveniji in nemudoma pričela z zbiranjem pomoči za živali. Njena želja je bila zbrati dovolj donacij za večji tovornjak. Ker pa je to zelo veliko materiala, je potrebovala prostor za skladiščenje. Naša šola je prostor omogočila v hladilnici in muzeju. Dijaki 2. c so v muzeju pripravili prostor in zbiranje

se je lahko pričelo. Kar 5 palet so najprej pripeljali iz Mr. Pet, nato so pripeljali donacije iz zavoda Slovenian Vets for stray pets, BIC Ljubljana, kar 8 palet pa je prispevala Veterinarska fakulteta. Naši dijaki so pomagali stvari zložiti iz kombija. Seveda pa ne smemo pozabiti donacij naših dijakov. Zbiranje je potekalo v okviru krožka dobrobit živali. Zbrali smo res veliko hrane za živali v obliki briketov in konzerv ter izdelkov za nego živali.

25. 3. 2022 je prispel velik tovornjak, začelo se je pakiranje na palete in nalaganje le-teh na tovornjak. Iskrena hvala dijakinjam 3. c in profesorjem praktičnega pouka. Brez naših kolegov s posestva (gospod Denis Perko in gospod Marko Gradišnik) palet ne bi uspeli naložiti.

Ko je bil tovornjak poln, je odpeljal donacije v Ukrajino, natančneje v kraj Zaporožje.

Ponosna in vesela sem, da v težkih trenutkih stopimo skupaj in pomagamo. Hvala vsem.

Urška Kasenburger,
mentorica dijaške skupnosti

Anastasija Kecman, 1. c

VARSTVO BREGULJK OB REKI DRAVI

Zaradi posegov v naravni življenjski prostor breguljk (*Riparia riparia*) se je v Sloveniji močno zmanjšalo število teh najmanjših lastovk. Reka Drava je pred umestitvijo hidroelektrarn s svojo dinamiko zagotavljala ustrezen gnezditveni življenjski prostor. Z lastno silo in gradivom, ki ga je prinašala, je reka brusila brežino in ustvarjala naravne peščene stene. Danes se je stanje zaradi hidroelektrarn in neustreznih vo-

darskih posegov spremenilo. Ob reki ne nastajajo več sveže stene, primerne za gnezdenje breguljk, zato si na Društvu za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije (DOPPS) s konkretnimi akcijami prizadevajo, da bi jih ohranili. V letu 1998 so pričeli uresničevati akcijo »Ohranitev breguljk« v Sloveniji z namenom povečanja števila gnezdečih parov pri nas. Pred več kot dvema desetletjema zasnovana aktivnost traja še danes, rezultat teh vsakoletnih akcij pa so zadnja ohranjena gnezdišča breguljk na reki Dravi.

O BREGULJKI

Breguljke se s prezimovališč vrnejo ob koncu aprila in si takoj pričnejo iskati ustrezne peščene stene, ki so nastale nedavno zaradi delovanja vode ter so dovolj strme in neporaščene. Gnezdiijo v skupinah, torej kolonijsko. Gnezdišča v srednji Evropi so predvsem bregovi tekočih voda, kjer si v strmi peščeni steni izkopljejo gnezditvene rove. Za uspešno gnezdenje je pomembna tudi bližina trstišč, v katerih prenočujejo mladiči.

PRIPRAVA GNEZDITVENIH STEN ZA BREGULJKE

Zasute in zaraščene vertikalne stene, ki so grajene iz primerne glinenega materiala in meljastega peska, lahko aprila očistimo in iz njih oblikujemo stene za breguljke. Za izbiro gnezdišča je ključna višina stene. Prenizkih breguljke ne zasedejo. Razlog tiči v plenjenju mladičev, ki jih največkrat plenijo lisice in ujede. Večje kolonije so pri preganjanju plenilcev uspešnejše, to je tudi razlog, da je treba pripraviti čim daljše stene, seveda kolikor dopušča teren.

V letošnjem letu smo DOPPS-u pomagali tudi dijaki naše šole skupaj s profesoricama. Z vrtnim orodjem, motiko in krampom, smo navpično izkopalili in pripravili steno dolgo okoli 20 metrov, in sicer pri reki Dravi v bližini Zlatoličja. S tem smo izboljšali gnezditveni življenjski prostor za breguljko in vodmca (*Alcedo atthis*).

PREGLED STENE OB NASELITVI

V začetku junija smo steno pregledali in ugotovili, da se je v njej naselilo okoli 100 parov breguljk. Hvala še enkrat vsem za pomoč, drugo leto ponovimo.

Vesna Pirnat, dr. vet. med.

DO WE NEED OLD AGE HOMES?

We tend to live longer than previous generations. That might be due to abundant food and better healthcare plans. There is ever growing need for old age homes, which are tearing families apart.

Old age homes offer bedside care. Many seniors move to an establishment of this sort because their family is not able to take care of them anymore. They often have a chronic illness that is better treated by professionals. Furthermore, older people are lonely, mainly because they have lost a long-lasting routine by retiring. But in old age homes they have age

suitable company and lots of activities they can choose from. The company might consist of their peers or even nurses that take care of them. Especially the latter have a key part in their day-to-day lives. They prevent many otherwise lethal falls. Lastly, elderly people do not take stress very well, so it is better for them to live in controlled environment that is quite close to being stress free.

There are also some disadvantages. First of all, retirement homes are usually very expensive. Many relatives cannot afford to send their elderly to old age homes. Secondly, nursing home residents do not see their family very often, they might feel isolated even though there are plenty of people surrounding them. Lastly, residents do not have as much free will as they used to have

before. Every single step they make is closely monitored to make sure that they do not hurt themselves. This can be very uncomfortable. Patients that are mentally unstable can form conspiracies and become violent towards nursing home staff. They can even blame their family.

In my opinion, we need even more old age homes that offer different living plans. Some people need more intensive care and some need almost no care at all. It can be depressing for healthy older people to live next to the dying. Therefore, it would make sense to have separate establishments for different needs. I also believe that there should be some sort of founding that would help to pay caregiving for those that cannot afford it.

Veronika Polegek, 4. b

ROMANTIC LOVE IS A POOR BASIS FOR MARRIAGE

Love is a very important feeling in our lives, it brings peace to this world and it should be cherished. Love can come in different forms. It can be parental love, romantic love or even love between friends.

Marriage is a beautiful thing, a relationship that should be valued. People should marry because they love their partner and not be forced into marriage for its benefits. However, just loving

your partner isn't good enough basis for marriage. Loving somebody is easy, but not many people are prepared to share a life with somebody. Marriage is full of ups and downs, of sacrifices. Loving someone does not mean putting their needs above your own. It doesn't mean you should spend every day with them for the rest of your life. Spending every day with somebody isn't as easy as it may seem, especially if you don't have the same interests, hobbies, sense of humour, lifestyle, views of life, beliefs, or even simple things like a diet. In marriage you have to compromise. You have to put your differences aside and find the middle ground, where both

of you
are happy.

Love is a very strong emotion that can compel people to do stupid things and make poor decisions, or it can be the most beautiful thing in the world. With the right person you can experience the beautiful side of love and marriage, however, you also have to be prepared for the not so perfect side. Romantic love is a basis for marriage which can only work with a lot of effort from both spouses.

Kaja Breznik, 3. a

Lia Fischer, 1.c

WHEN I WAS IN HIGH SCHOOL

When I was in high school, I hated English. Of all my subjects, I thought English was the worst. Science was alright, it helped me understand how the world worked around me and history was full of interesting stories. Even math was enjoyable for me.

But then there is English... ugh. The subject full of incomprehensible words such as tense, consonants, past participles... and the list goes on into complete insanity.

Whenever I turned in a paper, I got back what appeared to be a homicide from the amount of red ink spilled all over it. Then, I would ask my teachers the infamous question: »Why do I need to learn this anyway?« Their response continued my disposition of the subject. »You will need it for college.« Really!? I need education for the soul purpose of ... education? This seems a bit pointless.

Then somethings happened. I would try communicate a point to a friend only to realize my words were taken the completely wrong way. I could communicate fine when face to face with someone; unfortunately, when I wrote them an email or message, I always came across cold and harsh. Ah! There is the importance of language. Language is the art of communicating your thoughts clearly in both written and spoken form. Maybe if I had realized that I would use English constantly to communicate clearly, I would not have hated it so much. But then, maybe I would just hate math instead.

Nathan Detweiler, English Club

MATEMATIKO / E (N)IMAM RAD-A ...

Dijaki 1. b, 1. c, 4. a in 4. c so svoje mnenje o matematiki izrazili tako, da so nadaljevali poved:

»Matematiko imam rad-a, ker...« ali »Matematike nimam rad-a, ker....«

profesorica
ne da 1 %.

»Zdaj pa UTIHNII!!!«

me profesorica
obožuje.

so ure
zelo zabavne.

nima smisla in mi
prazni glavo namesto polni.

mi povzroča
mentalne težave ;)

mi povzroča travme
in mi gre samo, ko štejem denar.

se igramo
s številkami.

jo moja sestra obvlada,
jaz pa ne
in potem me kregajo.

profesorica nima metra.
#petrabrezmetra

nima smisla. V starih časih je ljudem bilo dolgčas, pa so
si izmislili nelogične stvari in jih poimenovali matematika.

mi »kravžlja«
lase na glavi.

imamo super
profesorico.

obožujem številke
in jo razujem,
ne da bi se jo učila na pamet.

imam profesorico,
ki dobro razlaga in ne komplicira.

je vedno na
urniku zjutraj :)

ima korene in me spominja
na najljubšo zelenjavo – korenček.

mi krade spanec.

je nikoli ne razujem
in mi znižuje povprečje

ko že mislim, da vse vem,
pride nekaj novega.

sovražim
komplicirane probleme.

DOGODIVŠČINA UČENCA PLESNIKA

Plesnikov Tinček je bil doma s srednje velike kmetije na Pohorju. Že v mladosti si je nabral delovnih navad, ko je pomagal pri večini kmetijskih del, ki niti malo niso bila lahka. Učenje mu ni šlo kaj prida od rok, rajši se je zatopil v kakšno delo, rad je pasel živino ali pa pohajkoval po domačih gozdovih. Po osnovni šoli bi najraje ostal kar doma, vendar ga je oče prepričal, da se vpiše v šolo za kmetijskega mehanika. Ideja se mu ni zdela slaba, saj je na kmetiji vse več mehanizacije in veliko je vredno, če si jo znaš tudi sam popraviti. V šoli se je srečal z novimi prijatelji, ki so ga zaradi njegovih tradicionalnih pohorskih navad in narečja tudi velikokrat zbadali ali se mu celo rahlo posmehovali. Sam se zaradi tega ni jezil in je dajal videz, kot da pravzaprav ne razume, kaj je pri njem tako nenavadnega. Tako si je pridobil sloves, da pač nekatere stvari, ki so ostalim povsem logične, težko dojema in ostaja »flegma«. To pa je njegove sošolce še posebej zabavalo, saj so si radi privoščili kakšno šalo na njegov račun.

Tako je bilo tudi tistega dne, ko so se učenci vrnili z malice v garderobo, kjer so po navadi še malo posedeli in se pogovarjali, kdo ima doma najboljši traktor in podobno. Ta dan pa je bilo v garderobi polno smeha in hihitanja, da se jih je že na daleč slišalo. Hrup je bil tolikšen, da je prišel učitelj pogledat, kaj se dogaja. Najprej je s povzdignjenim glasom zahteval tišino in vprašal, kaj je tako smešnega. Nekaj učencev je kar eden čez drugega vpilo: »Plesnika je povozil bicikel.« »Dajte no fantje, malo resnosti prosim,« jih je miril učitelj, ki ničesar ni razumel, saj je videl Tinčka Plesnika sedeti na klopi in na njem ni bilo opaziti ničesar nenavadnega. »Ja, res ga je povozil bicikel, kar vprašajte ga,« je hitel razlagati eden od učencev. »Zdaj pa hoče učitelj Grilc poklicati rešilca, pa saj sami vidite, da Plesniku nič ni,« razlaga učenec dalje. »Njega bi lahko tank povozil, pa bi ostal živ, saj Pohorci itak ne vejo, kaj je teža,« hoče biti zbadljiv drugi učenec. Učitelj pogleda proti Plesniku, ta pa mu jasno in glasno pove, da je z njim vse v najlepšem redu, le za ušesom ima čisto majhno prasko. »Torej je vseeno nekaj bilo?« povpraša učitelj. »Dobro, vam bom vse povedal,« se končno vda Plesnik. Pričel je pripovedovati:

»V času malice smo odšli z nekaj sošolci v samopostrežno trgovino po sendviče. Ko smo se vračali, sem v eni roki držal sendvič in ga med potjo jedel, v drugi pa imel plastenko ledenega čaja. Ker ni bilo slišati hrupa kakšnega avtomobila, sem, ne da bi pogledal, prečkal cesto. V tistem trenutku

sem pred seboj zagledal kolesarja, ki se mi je hotel izogniti, vendar mu ni uspelo. Tako sva oba padla. Na srečo je imel zelo majhno hitrost in nihče od naju ni bil poškodovan. Oba sva bila prestrašena in nisva vedela, kdo je pravzaprav kriv. Še sam točno ne vem, ali sem se jaz njemu opravičil ali on meni. Ko sva videla, da je vse v redu, sva se poslovila in odšla vsak svojo pot. Po poti do šole pa sem opazil, da me za ušesom nekaj skeli. Bila je majhna praska, ki sem jo verjetno dobil pri padcu in je prej zaradi šoka sploh nisem opazil. Ko smo se vrnili, sem srečal učitelja Grilca in ga prosil, če mi lahko priskrbi obliž, da si ga zalepim na prasko. Grilc je pogledal poškodbo in dejal, da je to lahko nevarna zadeva in da bo poklical rešilca.

Učitelj Grilc se je ravno ta teden vrnil z daljše bolniške in je bil sila nejevoljen, ker mora spet delati za tako majhno plačo. Sicer pa so ga učenci videli samo nekajkrat na leto, tako da so že govorili, da je on med prvimi izumitelji »dela od doma«. Grilcu je bil pravi izziv, da lahko pokaže, kako se ravna v takem primeru in malo poživi monotoni šolski utrip. Vstopil je v garderobo in prevzel nadzor nad situacijo. V roki je držal prenosni telefon, ki ga navadno ne uporablja, ker ga vedno kam založi in ga ne najde. Tako tudi ni dosegljiv po telefonu in se lahko mirno izogne marsikateri nalogi, ki bi jo sicer moral opraviti. Plesnik ga prosi, naj ne kliče rešilca, saj mu vendar nič ni. Grilc pa mu jasno in glasno zabrusi, da učenec že ne more vedeti, kaj mu je in da bodo o tem presodili zdravniki. Telefon da na zvočnik, vtipka interencijsko številko reševalne postaje in govori: »Tukaj učitelj Grilc, kličem iz šole na Urbanski, našega učenca je povozil kolesar, prosim, če takoj pridete z reševalnim vozilom«. Na drugi strani telefona se sliši: »Pridemo v najkrajšem možnem času. Prosim, če ponesrečenca položite na bok in ga pokrijete s toplo odejo.«

V garderobi ni bilo več smeha, ampak samo zaskrbljeni obrazi. Učitelj Grilc se razjezi: »Kaj niste slišali navodil? Takoj položite Plesnika na bok in ga pokrijte!« To pa ni tako enostavno, kajti Plesnik se nikakor noče uleči, zato ga Grilc in še dva učenca na silo položita na dolgo garderobno klop. Ker ni bilo tople odeje, vzamejo nekaj delovnih oblek, ki so visele na obešalnikih, in ga pokrijejo. Že po nekaj minutah se slišijo zvoki sirene, najprej od daleč, nato vedno bližje. Na koncu zagledamo pri Mitnici tudi modre utripajoče luči na reševalnem vozilu, ki z največjo možno hitrostjo drvi proti šoli. Vozila na cesti se umikajo, pešci se radovedno ozirajo za rešilcem in se sprašujejo: »Pa se ja ni kaj hudega zgodilo.« Človeka kar malo stisne pri srcu, ko vidiš rešilca

na nujni vožnji.

Pred zapornico se vozilo ustavi, sirena utihne, luči še vedno utripajo. Plesnik nekoliko nejevoljen počasi odkoraka proti reševalnemu vozilu. Grilc ga drži ob strani za rokav, da ne bi »ptiček« slučajno pobegnil. Nikoli se ne ve, kakšne misli ima tak tip v glavi. Nekaj učencev ga spremlja in hrabri: »Saj ne bo tako hudo, samo kožo ti bodo slekli. Če bi bil žival, bi te lahko kar naše veterinarke pozdravile. Če bo pa preveč hudo in boš pozabil dihati, pa ti bodo naše cvetličarke lep žalni šopek naredile.« Grilc, ki še vedno močno drži Plesnika, se razjezi: »Zdaj pa že enkrat nehajte s temi vašimi neumnostmi, boste Plesnika čisto prestrašili.« »Ni panike učitelj, Pohorci ne vejo, kaj je strah,« je zopet glasen eden izmed učencev.

Iz vozila takoj skočita dva reševalca, da pomagata ponesrečencu. Grilc takoj razloži, da je poškodba za ušesom in jo je zaradi njene majhnosti težko opaziti. Medicinski strokovnjak pogleda prasko in se ne more odločiti kaj storiti. Na koncu pravi: »No dobro, če smo že tu, te bomo pa odpeljali.« Tako se reševalno vozilo s Plesnikom brez sirene ampak s prižganimi modrimi lučmi vrača proti bolnici.

Če učenci kaj obvladajo, so to pametni telefoni in sporočila. Kljub nadaljevanju pouka smo bili v vsakem trenutku obveščeni, kaj se dogaja v bolnici na poškodbenem oddelku, kjer je pristal naš ubogi Plesnik. Res se nam je zasmilil. Brez njega je dolgčas, kar nekaj manjka, ko ga ni. Sošolci nimajo koga zbadati. Prihajajo prve informacije. Plesnika so takoj sprejeli v ambulanto, kjer mu je sestra s pomočjo dveh dijakinj zdravstvene šole, ki sta bili na praksi, najprej obrila lase okoli praske. Nato so rano razkužili in nanjo dali obliž. Vendar proces še ni bil končan. Predlagali so, da ostane pacient še kakšno uro na opazovanju. Za vsak slučaj, če bi se pojavili še kakšni drugi znaki poškodbe. Tako se naš pacient mirno usede na klopi na hodniku in čaka. Ura nikamor ne mine. Opazuje ostale bolnike, ki so skoraj vsi huje poškodovani kot on. Pravzaprav je imel srečo. Ko že misli, da se je vse dobro končalo in bo lahko odšel domov na svoje lepo Pohorje, ga pokličejo v posebno sobo.

Za mizo ni sedel zdravnik, ampak gospod v modri uniformi. Plesniku ni bilo nič jasno, dokler se mu ne predstavi: »Polijski kriminalist Resnik, sedite.« Možakar strmi v list papirja pred seboj in čez nekaj časa reče: »Plesnik, mi lahko poveste, kaj se je danes pravzaprav zgodilo, opišite mi ves dogodek.« Plesnik je zmeden, nikakor se ne more zbrati, da bi kaj pametnega povedal. Najprej nekaj jeclja o sendviču in ledenemčaju, nato pa le glasno reče: »Bicikel me

je povozil.« »Ste prijavili nesrečo policiji? Imate podatke o kolesarju?« je zanimalo kriminalista. »Ne, nisem,« odgovori zaslišani. »Pa veste, da bi morali?« je strog kriminalist. »Kako je izgledal kolesar? Natančno mi ga opišite, izdali bomo tiralico.« Plesnika obliva hladen znoj, kaj takšnega pa še ne, zdaj se mu lahko obeta še pridržanje ali celo zapor. Pa ravno zdaj, ko si tako želi iti domov. Zamudil bo avtobus, kako naj potem pride domov na Pohorje, saj mora v Slovenski Bistrici še enkrat prestopiti na drugi avtobus. Oče bo gotovo zelo hud, ker mu zvečer ne bo mogel pomagati v hlevu. Vsega pa je kriv ta Grilcev telefon, nikoli ga nima pri sebi, a ravno danes ga je imel, da je lahko poklical rešilca. Tako zdaj Plesnik sedi tukaj kot kriminallec, ki ga zaslišujejo. Pri sebi si ponavlja in obljublja, da bo v bodoče veliko bolj pazil, ko bo prečkal cesto, samo, da ga zdaj izpustijo. In tako se je tudi zgodilo. Končno svoboda. Kako lepo je hiteti proti avtobusni postaji, noge te kar same nesejo, ko veš, da greš proti domu. Doma ne bo nič dosti govoril, kajti oče je strog. Mami pa bo že natvezil, da ga je popraskala veja, kajti vsak na Pohorju ne bi razumel, da te lahko povozi bicikel.

Peter Jamšek, ing. agr.

Nina Vogrin, 2. b

RUNKL COLLEGE, šolsko glasilo, oktober 2022

Izdajatelj: Biotehniška šola Maribor, Vrbanska c. 30, 2000 Maribor

Odgovarja: Anton Krajnc, univ. dipl. ing.

Mentor: Andreja Gračner, prof.

Jezikovni pregled: Sandra Gostič, prof., Monika Rubin Bračko, prof., Nives Santin Regvat, prof., Andreja Gračner, prof.

Prelom in tisk: UPRINT d. o. o., Limbuš

Naklada: 1000 izvodov

